

NOVINY Z TUROVKY



KULTURNĚ-SPOLEČENSKO-ZÁBAVNÍ OBČASNÍK Z TUROVKY I ZE SVĚTA, ZE KTERÉHO SE DOZVÍTE VŠE, CO VÁS ZAJÍMÁ
ZDARMA A BEZ REKLAM

ÚNOR 2018 - ČÍSLO 1 ROČNÍK V

Milí čtenářové,

vydání nového čísla Novin z Turovky nakonec připadlo na únor, na obálku jsme tedy vybrali dle našeho názoru korespondující fotografii. Tato však následně u některých členů redakčního týmu podnítila nápad přirovnat její náladu, již shledali jako mlhavou, nejistou, pošmournou, melancholii vybudující i až lehce depresivní, ke společenské a politické situaci v naší zemi, v souvislosti s nedávno proběhnutými prezidentskými kampaněmi a následnou dvoukolovou volbou hlavy státu, tak ji alespoň část redakce vnímá a domnívá se, že obdobně i řada našich čtenářů. Leč jednou jsme v redakci sami sobě stanovili pravidlo k politice se, alespoň zásadně, nevyjadřovat, ponechat toto jiným, fundovaným či do problematiky zasvěceným



tu více, tu bohužel méně, a od komentářů a názorů sic třeba rozumných, ale přeci jen laických, se oprostit. A po poradě, která nebyla zas nijak bouřlivá, bylo od nápadu upuštěno. Jedno však přesto říci chceme. To, že se politickým tematům obecně vyhýbáme, rozhodně neznamená, že se o politiku jako takovou osobně nezajímáme, že ji nesledujeme či snad dokonce ignorujeme, stejně jako její dopady na celou naši společnost. Vždyť ani Turovka není žádným ze sdílené komunity vytrženým místem, jakkoli ji vnímáme jako určitou oázu, jakýsi rajský ostrůvek v bouřlivém oceánu nás obklopujícím, což ovšem neznamená, že se v ní snad izolujeme, distancujeme od okolního dění, nemáme na ně vlastní názor či se jej bojíme nahlas vyslovit. Nikoli. Však předestírat Vám, čtenářům našeho listu, chceme přeci jen temata jiná, snad jen sem tam s lehoučkým a velejemným politickým odérem. Toto jsme tedy považovali za vhodné v tuto chvíli uvést. A ta fotografie? Výše uvedené rysy na ní lze samozřejmě rozpoznat, vedle nich však tam lze nalézt a spatřit i vzrušující tajemno, romantično, tušené optimistické jarní přísliby teď ještě do oparu se halící, jen momentálně odpočívající a životadárnou sílu nabírající krajinu. Co říkáte?

Vaše redakce P.H. 9.2.2018, foto O.H. 26.prosinec 2017, Turovka, jen kousek od kapličky

Moraveč

O kovářském muzeu se opakovaně hovořilo již od května, častokrát, Jarda hořel jak rozpálená dílenská výheň a jeho hlas, jakmile došlo znovu na toto téma, zněl nekompromisně jako kovádlina, návštěva byla neodvratná, tak jen vyladit termín a vše připravit, chtěl také tamnímu mistrovi předat něco ze zajímavých nálezů v chalupě ... o poslední prázdninové neděli na realizaci plánovaného výletu opravdu došlo.

Už samotná cesta byla krásným zážitkem. Silničky druhé a třetí třídy, s minimálním provozem, stíněné stromořadími, vinoucí se lesy, plné serpentín a občas i ostrých vraceček o 180 stupňů, plazící se do kopců a hned zase padající do tajemných údolí, krz vísky, samoty a místa tak libozvučných jmen jako Trucbaba, Toulava, Pojbuky, Domamyšl. Ano, jistě by se dala najít spojnice rychlejší, však proč, my se stejně vracíme do hluboké minulosti, není důvod spěchat, a zřící se téhle pohodové jízdy kvůli několika desítkám ušetřených minut ?

Posledních pár kilometrů z Mladé Vožice (sympatické městečko !) každopádně již frčíme po státovcce první třídy a bez jakéhokoli bloudění přijíždíme do Moravče. A neztrácíme se ani tady, vrchol rozhledny nad korunami stromů vidíme již z dálky, odstavňé parkoviště u hasičské zbrojnice je přehledně značeno. Dalekohled, lahev s vodou, zápisník a tužku s sebou.

Kamže tedy vlastně jdeme, do muzea či na rozhlednu, o které teď byla zmínka ? Nu, má se jednat o kombinaci obého. V obci Moraveč, nacházející se cca 4 km za Mladou Vožicí směrem na Votice, nezaměňovat tedy, prosím, s Moravčí u Nové Cerekve na Pelhřimovsku nebo s jinou obcí téhož jména u Chotovin, navrhl a postavil (jistě s pomocí přátel ?) místní kovář pan Ladislav Dobeš kamennou rozhlednu o výšce 13 metrů (samotná nadmořská výška obce je, pro statistiky, cca 500 metrů). A situoval ji do objektu středověkého rázu, v němž jako fanda řemesla a historie vybudoval kovářské muzeum. Úklona dřevěnému strážci naproti vchodu, pozdravení a podání ruky panu mistrovi a vstupujeme do starých časů.



Předchozí trojice návštěvníků se právě loučí, nikdo v dohledu, vypadá to, že Jarda bude mít prostoru k odborné diskusi dost a dost. Ovšem pan Dobeš nejprve položí pár dotazů sám, aby zjistil odbornou způsobilost na naší (no, na mojí zrovna ne, pardon) straně – je překvapen, protože Jaryk okamžitě pojmenovává několik k identifikaci předkládaných předmětů, hbitě dodává, k jakým účelům kdysi sloužily, pokud vidí něco, čím si není stoprocentně jist, přesně odhaduje dle více i méně viditelných znaků, k čemu

se tak v hospodářství mohlo používat. Frajer, dmu se za něj pýchou, a pan zkoušející se usmívá, očka mu svítí, jo, to bude parťák na úrovni a už se rozjíždí odborný seminář, v němž příspěvky rovnocenně vkládají obě strany. Jen s chovem koní Jarda nemá zkušenost a nechává se poddat u věci, z níž se vyklube oboustranné struhadlo na koňské zuby, a také si hned není jistý někdejší zavitníkem na dřevo. Ovšem jiná náradí a pomůcky, krátké podávky na snopy, aby se o ostré hroty nemohl poranit přebírající na voze, nebozezy, vrtáky, nástroje na vyrývání řepy, postroje koňské, volské, kravské i psí, Jarda hned i přidává konkrétní detaily, kovadliny, váhy, funkční mincíř z roku 1888, náradí na strhávání větví v lese, na pročešávání lnu i ovčí vlny, historické „hevery“ pro nutné opravy kol u vozů a žebříčků, různé spojovací materiál, tam už je doma a povídá, popisuje, vzpomíná, pan Dobeš spokojeně pokyvuje, blaženě si mne mohutné vousisko (co by to také bylo za hladce vyholeného kováře, řekněte ?), občas něco připodotkne a už zase postupuje dál. Já jedním okem vše sleduji, druhým pozoruji ty běžnější výrobky, staré žehličky, pily, rašple, sekery, svěráky, hmoždíře, podkovy, hřeby a hřebíky, dřeváky, zde také nazývané podělávkami, pochopitelně ohniště kamenné pece, teď vyhaslé, s měchem ručně poháněným pomocí kladky, poté obrovskou past na myši, kolejnici z roku 1885 vykovanou pro železniční trať Kladno – Praha, vodní pumpu zhotovenou z jednoho kusu materiálu, mříž, jejíž železo pochází z 12.století, jedním uchem je poslouchám,



zároveň si dělám poznámky, fotím. Rozhledna má kruhový půdorys o průměru, odhaduji, tři metry, kolem ní je plac pro všechny tyhle exponáty, jsou kryté stříškou zasahující asi do poloviny tohoto nádvoří, takže i návštěvníci jsou případně kryti před nepřízní počasí a muzeum tak je přístupné veřejnosti celoročně. Jistě, majitel se nadále věnuje svému řemeslu v nedaleké dílně, ještě o tom bude řeč, ale na vratech je napsané číslo mobilního telefonu, na které lze zavolat a vyžádaný „průvodce“ se za chvíli po zavolání a domluvě objeví na místě. U vstupní části jsou instalovány fotografie zachycující stavbu objektu, nebylo to nic jednoduchého, ale po devíti letech pracného vyřizování žádosti, dotace a byrokratického papírování okolo bylo pouhých 36 dní samotné výstavby, předpokládám, že na již položených tři metry do hloubky sahajících základech, vlastně tak tak že zdokumentovatelných !

Tak tedy vzhůru na věž. Padesát ocelových stupínek se obtáčí ve spirále kolem osy, mezi ní a obvodovou kamennou zdí. Je nutné došlápnout nejprve na první schůdek a z posledního zase na dřevěnou vyhlídkovou plošinu, takže celkově je

ku zdolání padesátjeden schod, dobře-li počítáno ? A jsme, mírně zadýcháni, na zastřešeném ochozu, plochou mírně rozšířeném oproti půdorysu rozhledny, s výhledem přes zasklená okna do celého kraje okolo. Na severu se rýsuje silueta Blaníku, pan Dobeš však k návštěvě doporučuje především Malý Blaník jako zvláštní energií prostoupené místo, s hradní zříceninou a poutní kaplí, a dále pak nedaleko se nacházející zlatý důl Roudný, v němž se dlouhá léta těžily až tři kilogramy vzácného kovu měsíčně a dolovalo se tu ještě v roce 1900. Směrem na západ zaujme na horizontu štíhlý televizní vysílač, ano, Mezivrata, okolo přeci (také) chodíme už nějakou tu květnovou sobotu do Prčice. Na jihu by jistě za výlet stály Ratibořské Hory, tam se pro změnu dobývalo stříbro a podloží je protkáno tunely a šachtami tak, že i dnes, dávno již po ukončení prací a zasypání jam, dochází k nenadálým sesuvům půdy a vlastníci pozemků v okolí jsou leckdy nepříjemně překvapeni krátery 20 metrů hlubokými a o stejném průměru, objevivšími se přes noc. Jednou takhle prý přes polední přestávku se dokonce stavbařům nečekaně propadl buldozer odstavený jen v rámci obědové pauzy na jedné zahradě. Jihovýchod, to je torzo větrného mlýna u Radvánova, Mladá Vožice, Elbančice se zámečkem a lázněmi, a ta bílá prosvítající tečka ? Kaplička, kterou dle pověsti nechal vystavět sedlák, který při práci na poli vyoral svatý obrázek, přinesl jej domů nevidomé dcerce, ta se následně uzdravila Tak takovéhle příběhy pro nás mistr kovářský má, hovoří o historii kraje, řemesla, o důležitosti



a nezastupitelnosti profese pro sedláky, řezníky, hostinské, pekaře, ledaře, hajné, vlastně všechny ostatní mistry v bývalých vsích a městečkách, disponuje obdivuhodnými a rozsáhlými znalostmi odbornými i povšechně obecného charakteru, mluví se zaujetím o akátech podél cesty k rozhledně, víme-li, že do Evropy se dostaly z Asie a díky hustým kořenovým systémům byly v počátku především vysazovány podél budovaných železničních naspů ? Člověk chodí dokola po obvodu, poslouchá, kouká, čučí do dáli, k dispozici má i místní dalekohledy, na chvíli usedne na některou z laviček, pak mu to zase nedá, studuje na krovních trámech připevněné staré fotografie místních objektů, samozřejmě kováren, lidí, dobové dokumenty, výuční listy, vysvědčení, koncese, kovářské věstníky, listy rodné, křestní, tovaryšské, živnostenské, sborník sta základních otázek z podkovářství, pro začátečníky, sestavený profesorem Dr. A. Hanslianem a vydaný v Brně roku 1924.

Nakonec opatrně dolů, u paty schodiště lze zakoupit upomínkové předměty, turistické známky, takové ty standartní do deníků i originální, vykované, pohledy, natisknout razítka. A venku se dá v jednom koutku i posedět, při rozdělaném ohni, opéci uzeninu.

Na vnějším boku rozhledny je zavěšen zvon, odcházející návštěvník by neměl opominout zatahnout za provaz a jednou pro štěstí zazvonit, tož tak činíme, ale ještě se úplně neloučíme, venku je u vrat instalován hlavolam a je třeba dostat klíč z uzavřené věže, komu se podaří, je povinován mistrovi půllitrem rumu, kdo se s úspěchem nesetká, dá opojné lihoviny litr. Inu, kovář musí v tom každodenním žaru tekutiny neustále doplňovat.

Než Jarda předjede autem, ve kterém má nějakou tu zajímavost z Turovky, ještě si s panem mistrem



povídáme, částečně i v návaznosti na aktivity popisované v jedné z venkovních vitrín. Pan Dobeš pořádá kurzy a výuku v kovářské dílně, pro jednotlivce i skupiny, pro školy, pro hendikepované. Díky své lásce k trampování má pochopení i pro party pěších tuláků či motorkářských gangů putujících napříč republikou, zavítá-li nějaká taková tlupa, cíleně či náhodně, do Moravče, je připraven jí poskytnout nocleh v dílně a zajistit uspokojující občerstvení, že to pak musí být nádherné večery, často i notně protažené, plné všemožných historek, vůně připálených buřtů i grilovaného masa a šumu pěního piva, o tom není pochyb.

Leckdo by řekl : blázen, a měl by jistě do značné míry pravdu, neboť bez notné dávky bláznovství by nešlo se do tohoto projektu nikdy pustit, ovšem minimálně stejný podíl na tom všem ve výsledku má i poctivé řemeslo, láska k němu, celková pracovitost, šikovnost, dovednost. Umocněno zdravým zájmem o okolní dění, historii, přírodu nám z toho vyjde takováhle krása a zdroj mnoha ponaučení, nám i budoucím generacím. Všechna čest, což se, slyšeno od Jardy, dá přirovnat k nejvyšším dosažitelným vyznamenáním.

Má-li snad čtenář pocit, že tímto článkem jsem mu vlastně vše popsal, vypočetl a jeho by již při vlastní návštěvě nic zajímavějšího nečekalo, je na omylu, toto je jen zlomek viditelného a útržek od pana mistra možného slyšitelného. Však se sám přesvědčí na Kovářce, což je – logicky – jméno téhle rozhledny s muzeem navrch.

Rozhledna s kovářským muzeem Moraveč – celoročně pá, so 11.00-18.00, v červenci a srpnu i o nedělích, nebo kdykoli po domluvě na telefonu 776849711, vstupné dobrovolné

P.H. léto 2017

Rozhledny v létě 2017 Oslednice, Mařenka

Léto je zase tady a naši turováčtí cestovatelé opět pociťují ono nezvladatelné cukání. Těch nápadů od loňska se vylihnuvších, těch atlasů prostudovaných, tipů všemožně posbíraných, plánů diskutovaných, tak teď jen dostatek času na realizaci toho všeho mít, na počasí hledět nemusíme, na stole jsou varianty „suché“ i „mokré“, motor škodovky v garáži již vrní, vyzývá k nasednutí, tak tedy ano, vydejme se na místa vzdálenější i blížká, je třeba vystoupat do výšin, zhluboka se nadýchnout opravdu čerstvého vzduchu, oprostít se od stresu, každodenního shonu, vzepřít se nesmyslně šílenému tempu doby, pohlédnout na vše s odstupem a nadhledem patřičným, tam na dosah oblakům vyčistit si hlavy a třeba i duše Čím že bude letošní sezona odstartována ?

Oslednice je vyhlídková věž nacházející se na stejnojmenném vrchu (556,8 m n.m.) na jihovýchodním okraji malebného městečka Telče, jen pár stovek metrů za místní zahrádkářskou kolonií, ke které se lze pohodlně dostat autem. Původní dřevěná rozhledna vysoká 16 m zde byla postavena v roce 1898, současná v roce 2000 dokončená kovová stavba, na jejímž vrcholu jsou umístěny antény telekomunikačního operátora, je vysoká 36 m. Až do této výšky nešplháme, končíme na ochozu o nějakých pět metrů níže položeném, vede sem celkem 176 schodů, z nichž každý šestnáctý je zároveň malou plošinkou, na níž se dá na chvíli vydechnout či vyhnout se v protisměru přicházejícím jiným návštěvníkům. Jen slabší povahy, pozor, stupně jsou tvořeny kovovými mřížkami, při pohledu pod nohy se tedy otvírá průhled až dolů, což ne každému může být příjemné. Co však už určitě a všem ano, je pohled nabízející se po výšlapu vzhůru – Javořice se štíhlým vysílačem, stříška loveckého hrádku Roštejn vykukující nad korunami stromů, točící se lopatky větrných elektráren kousek dál vpravo, pak červená věžička námi přesně neidentifikovaná. A dole pod námi jako na dlaní Telč, se svým zámekem, náměstím, klášterem, rybníkem, vlastně celým původním vodním opevněním, a dokonce místa dosud neznámá, dosud nepoznaná, zpozorovaná až z téhle ptačí perspektivy a hned k návštěvě lákající, třeba ten gotický hřbitovní kostelík, a co je to tam na obzoru za ním, snad až u Kunžaku, také nějaká pozorovatelná ? Musíme dodatečně zjistit doma podle podrobné mapy. Kochat se ovšem je možné i okolními barvami a tvary, koruny akátů obklopujících prostranství s vyhlídkovou věží jsou světlezelené, javory a další listnáče tmavší, mezi tím pruhy povislých větví modřínů, ó, krásná příroda !



Příjemný celkový dojem umocňuje možnost jednak si zakoupit u okénka při úpatí rozhledny malé občerstvení a spořádat je na pohodlných lavičkách rozmístěných v půlkruhu na travnatém place před



vstupem, jednak si pořídít některý z řady suvenýrů. A ještě je tu samotné okolí – vedle zmiňovaného cca 500 metrového úseku od Telče se dá přijít i z druhé strany od silnice č.112 na Želetavu, cesty vesměs vedou lesem, tichým, tajupným, tajemným, jsou tu více jak staleté stromy, mechem obrostlé obrovské balvany, kamenný kříž z 19.století, magické místo, jehož návštěvu naši světoběžníci rozhodně doporučují.

V období od června do srpna je otevřeno krom pondělí denně od 10.00 do 17.00, v dubnu a květnu, stejně jako pak v září a říjnu jen o víkendech mezi desátou a šestnáctou hodinou, při vstupném vskutku symbolickém – Kč 10,00 za osobu.

A míříme dál, protože

..... čeká nás schůzka s dámou něžného jména, s Mařenkou. Jaká asi bude ? Trochu nepřístupná, navenek se nepředvádějící, rozhodně náročná, lehce vyzývavá, dle dostupných informací a fotografií určitě žádoucí a sexy, elegantní a ladných tvarů. Copak mohou naše srdce takové výzvě odolat ?

Aby bylo jasno, Mařenka je rozhledna stojící na stejnojmenném vrchu Křižanovské vrchoviny, který je se svojí nadmořskou výškou 711 m nejvyšším bodem okresu Třebíč. Na tomto místě se původní celodřevěná pozorovatelná tyčila až do poloviny minulého století, kdy spadla při bouřce. Okolní obce o její obnovení usilovaly řadu let, ale teprve v roce 2011 sehnal Mikroregion Podhůří Mařenky, který spojuje Rokytnici nad Rokytnou, Markvartice, Předín, Štěměchy, Čáslavice, Římov a Chlístov, potřebný obnos tří milionů Kč v evropských fondech na samotnou stavbu, zbytek nákladů pak kryly jmenované obce ze svých rozpočtů a veřejné sbírky. Rozhledna byla velice rychle vybudována a už 27.října 2012 otevřena.

Nepoddá se ovšem každému a už vůbec ne bez nezbytných ženských uhýbacích manévřů, tahle koketní krasavice. A zahrává si pochopitelně i s námiDle mapy by měla od silnice číslo 410 ze Želetavy na Třebíč vést k rozhledně od zalesněného horizontu zhruba v polovině úseku mezi Bítovánkami a Římovem poměrně široká odbočka, vyhlížíme tedy nějaký ukazatel, poutač, odkaz, nikde nic,míjíme vrchol a pomalu už zase sjíždíme serpentinami zvolna dolů, přehlédli jsme něco ?, je jasné, že už jsme daleko za odhadovaným místem, no jistě, cedule Římov, tak otočit a zpět, zkusíme to podle citu, za hájovnou situovanou na vrstevnici. Neoznačené parkoviště pro několik vozů, spíš asi lesní správy, asfaltová cesta za závorou, po pár set metrech mění se v pohodlnou cestu prašnou, stále tápeme, ale jde se dobře, po rovině, stromy poskytují příjemný stín, ptáci prozpěvují, hmyz bzučí omamnou písničku, voní tu čerstvě pořezané kmeny stromů, smůla, jehličí, jistě i spousta bylin. A pak už konečně i jistota v podobě dřevěné šipky sice s téměř nečitelným nápisem, ale co by asi tak jiného mohla v těchto místech avizovat než Mařenku ? Ještě dva kilometry, kolem pramene Šebkovického potoka, poté se cesta zužuje a na poslední stovky metrů pak logicky i vede do opravdu strmého vršku, to již špičku rozhledny vidíme nad okolními jehličnany, do té doby byla díky rovinatému terénu dokonale maskována. Snad je lépe a z dále vidět z druhé strany, od Lesné či Štěměch, z

těch míst budou zřejmě vedena i obvyklá turistická značení, proč ale toto chybí u vlastně hlavního silničního tahu? Nu, nic, nás to při tom panujícím chťiči nemohlo zastavit. Funíme po závěrečném výstupu, ale jsme tu.

Základem stavby je devět metrů vysoký podstavec obložený kamenem, uvnitř čeká čtvero schodových třináctek, po těch dospějeme k betonovému ochozu. Na něm se po obvodu tyčí celkem šest dřevěných trámů s šířkou hrany cca 25 cm, no, pořádní mackové, a mezi nimi, chráněna drátěným plativem, se vine vzhůru šroubovice kovového schodiště skládající se ze sedmi mandelů schodů, po třetí patnáctce se již trochu počíná skýtat i jiný výhled než pouze na okolní zalesnění, v občasném průhledu na obzor třeba vykukují chladící věže Dukovan, ale teprve shora, z plošiny ve výšce 28 metrů, lze spatřit celý kraj, včetně Křemešníku, Čeřínku, Mešnice a Javořice, tyhle body si ale musíme samozřejmě přiblížit dalekohledem, stejně jako onde Pálavu, Pavlovské vrchy, Českou Kanadu, Novohradské hory, podhůří Alp. Jen na dohled pouhým okem pak je Třebíč, Pekelný kopec s další vytipovanou zajímavou rozhlednou, Rokytnice nad Rokytnou ...

Notně to tu nahoře profukuje, však také kotvící ocelová lanka pěkně drnčí, okolní bory zase šumí, připadáme si jak ve strážním koši nějakého pirátského škuneru, však ono se též všude kolem nás krásné zvlněné zelené moře rozprostírá, tak jak široko daleko pod námi převažují smrky, jen v nejbližším okolí rozhledny je totiž dřevinatý porost smíšený. A v zimě, při poprašku na stromech, to tady musí teprve vypadat jako zpěněný oceán.

Své jméno získala rozhledna i vrch po dívce Marianě (Mařence), která zde byla v roce 1689 zavražděna, poblíž onoho místa dodnes leží smírčí kámen s křížem. Zda byl pachatelem hrůzného činu obyčejný lupič, odmítnutý nápadník nebo lapka z místní bandy, není známo, dotyčný nebyl nikdy dopaden ani identifikován. O činu existuje několik pověstí, jejich dochované verze zmiňuje jedna z tabulí místní naučné stezky. Další dokumentují výstavbu rozhledny (její celková výška je 32,5 metru), přibližují i jiné turistické cíle v nejbližším okolí, upozorňují i na 4 metry vysoký betonový pylon – ona totiž tahle kóta je významným měřičským bodem základní trigonometrické sítě.

Občerstvení je nutno donést si vlastní, nicméně je kam s ním se posadit, lavice a stoly jsou rozesety pod stromy při úpatí vížky, pro případ nečekané dešťové nepohody je sezení i pod stříškou nalepenou ke kamenné základně. A chcete-li zanechat vzkaz či podělit se o zážitky, je možno tak učinit v knize uložené ve vrcholové schránce poblíž pylonu.

Mařenka je přístupná veřejnosti celoročně, vstup na rozhlednu je zdarma. Bylo nám ctí a libým potěšením, krásná Mariano!

P.H. léto 2017



Motocykl Jawa 250 Pérák a jeho tvůrce z Turovky

Že chodí kovářova kobyla bosa ? Že snad se s křížkem po funuse hlásíme ? Ale kdepak. Samozřejmě jsme v redakci dobře věděli, a v dlouhém předstihu navíc, o smělém plánu šikovného cerekvického truhláře, nenápadnou dílnou situovaného do naší Turovky, o jeho úmyslu stvořit věrnou kopii motocyklu Jawa 250, zvaného Pérák, ovšem ryze z přírodního materiálu, jemuž on, mistr, vládne, ale byli jsme vázáni slibem mlčenlivosti, aby snad něco se nepokazilo, nezadrhlo, nezakřiklo, nečekaně nezkomplikovalo, aby předčasně se řeči nešířily, aby i třeba davy se kolem provozovny neshlukovaly, jejími okny dovnitř se nahlížet nesnažily, tu ideu předčasně neprozradily a kdoví, možná i nějakou konkurenci ještě nemotivovaly a k obdobné akci neponoukly. Však musela by ta konkurence sakra zručná být, a precizní, cizelářská, nu prostě tip top a nej, by nějaké srovnání snesla, to si pište.

A když to bylo na světě a odtajněné, toho mediálního kolotoče, který se strhl, toho poprasku, jenž následoval, rozhovorů pro celostátní tisk a focení, natáčení rozličných televizních štábů, té bouře nechtěli jsme se účastnit, jen ať si tvůrce užije všechnu tu slávu, dotazy na tohle a tamto, na záměry s tím skvostem a rovnou už i na další plány do budoucna, jen ať si užije publicitu a okolní zájem, ať se mu alespoň takto zúročí hodiny u ponku, hodiny trpělivé a poctivé práce postupně kumulované v dny, týdny, ba měsíce.



Ne že by interest odezněl a celou záležitost snad začal pokrývat prach. Rozhodně nikoli, motocykl je i se svým tvůrcem zván na řadu akcí, je žádán na motoristických srazech, na výstavách, propagačních projektech, obdivují se mu návštěvníci pelhřimovského Muzea rekordů a kuriozit, kterému byl věnován. Zároveň jsou těm vpravdě zlatým ručičkám předkládány nabídky na obdobné jiné práce, jedna stíhá druhou, stále je kolem osoby Pavla Svobody rušno. Však jsou zde další a nové senzacce, které pozornost přitahují, tu konečně přichází naše chvílka, upozornit na toho nadaného chlapíka, pochlubit se ještě znovu světu šikovným sousedem a vzdát mu hold i na stránkách domácího listu. Vždyť jsme na něj všichni náležitě hrdí, obdivujeme jeho práci a především pomalu každý z nás i nějakou tu její část doma má, ne, nejsou to motocyklové součástky, ale neméně krásné, jakkoli „obyčejné“ předměty denní potřeby, spolehlivé, funkční – stoly, židle, komody a skříně, dveře venkovní i vnitřní, lavice, policové systémy či celé kuchyňské linky - a za ta léta, během nichž se s láskou věnuje dřevem, barvami, voskem, mořidly a fermeži vonícímu řemeslu, vlastně cokoli, na co si dovedete vzpomenout a co teprve domov vaším domovem tvoří. Je umělcem, také podnikatelem, živnostníkem, ale hlavně poctivým fachmanem se vším, co si pod tímto pojmem člověk dokáže představit.

Takže tady ho máme, takto toho šikovného řemeslníka a věru příjemného človíčka vnímáme.



Leč učiňme zadosť i zpravodajské povinnosti a zmiňme alespoň některá data ohledně onoho famózního výtvaru, skvostné, věrné replice motocyklu, jehož vývoj probíhal v ilegálních podmínkách za německé okupace ve čtyřicátých letech minulého století a konečný produkt položil základy celé československé poválečné motocyklové výroby - řada konstrukčních prvků pak zůstala součástí našich motorek po mnoho desítek následujících let. A uveďme nejprve alespoň v krátkosti i něco z historie onoho původního Péráka.

Oficiálně byl představen veřejnosti na prvním poválečném světovém autosalonu v Paříži, ta tehdy, v optimistické atmosféře, hostila mnoho výrobců motorových vozidel z celého světa a Československo pochopitelně nemohlo zůstat stranou. Zástupci našich výrobních podniků jeli tenkrát do Francie s velkým optimismem, který byl ovšem na místě, zájem odborné i laické veřejnosti o novou Jawu 250 dokonce překonal veškerá smělá očekávání. Pérák na sebe poutal pozornost uceleným řešením, vzhledem i mnoha originálními konstrukčními prvky a s nebývalou ladností na sebe navazující jednotlivé části stroje představovaly ve své době v oblasti designu lehkého motocyklu opravdovou světovou špičku. Zcela po právu

byla motocyklu udělena zlatá medaile autosalonu, autosalonu, jehož tehdejší v pořadí už 33.ročník byl nejvýznamnější motoristickou událostí svého druhu od počátku vypuknutí druhé světové války, jednalo se tedy navíc o nesmírně prestižní událost (celkem se akce zúčastnilo 680 vystavovatelů a zvědavých návštěvníků tam zavítalo přes 800000 !).

Krátce po skončení pařížského veletrhu byla Jawa 250 Pérák vystavena v Praze na Barrandovských terasách, kde byla zpřístupněna expozice všech vozidel, která byla vyráběna v takzvaném výběhovém programu a dostala z ministerských míst zelenou k sériové produkci. V tomto případě však šlo pouze o jednodenní výstavu určenou zejména odborné veřejnosti. Důstojné premiéry před československou veřejností se tak Pérák dočkal až na jaře roku 1947, kdy byl spolu s ostatními československými motocykly vystaven v rámci jarních Pražských vzorkových veletrhů konaných na pražském Výstavišti. A další možnost, jak se seznámit s novým československým motocyklem, pak mohla ještě skýtat návštěva mezinárodního pražského autosalonu na podzim roku 1947. To však již bylo v době, kdy se Jawa 250 Pérák na našich silnicích objevovala ve větším množství a mezi motoristy přeci jen počala být dostatečně známá.

Pavel Svoboda tedy svůj dřevěný stroj dokončil vlastně právě v roce sedmdesátého výročí předvedení Péráka naší veřejnosti ! V tomto bodě se ale jedná skutečně jen o náhodnou shodu, ke které jej přivedlo předem asi ne zrovna dost dobře či přesně odhadnutelných více než dva tisíce hodin strávených v turovické dílně. Vše ostatní však plánováno bylo a i když ne bez potíží, bez mnoha opravdu pečlivého rozvažování a přemýšlení, s občasnými situacemi vynucenými postupy metodou pokus-omyl, bez jistě i několikerych kroků zpátky a



úprav, oprav, doplnění i předělávek, nádherný model v měřítku 1:1, vyrobený ručně bez použití obráběcích strojů, nakonec světlo světa spatřil a 27.června letošního roku byl i zapsán do České databanky rekordů Agentury Dobrý den.

Od svého vzoru se snad liší, neboť je vyroben skutečně pouze ze dřeva, a to celkem ze dvaadvaceti druhů včetně dubu, jasanu, ořechu, třešně a dalších ovocných stromů, jen váhou, Pavel udává 45 kilogramů, což je o sedmdesát méně, než má Pérák originál, logicky, jeho trubkový rám je z oceli, těžší je řetěz i řada dalších kovových součástí a dílů legendární motorky. Jiný rozdíl ale odborník, natož laik, nenalezne, vše je do detailu vypiplané, vymazlené, skutečnosti odpovídající, od kol se vzorkovanými pneumatikami a dokonalými výplety přes bubnové brzdy, lanka, páčky, nejrůznější hejblátka, šoupátka atd. až třeba po zpětné zrcátko a tachometr.

Samozřejmě, dřevěný model nevyvine onu obdivuhodnou Pérákovu rychlost 100 km v hodině, nicméně rychlost, s jakou se sláva jeho a povědomí o něm šíří, s jakou je přemísťován mezi místy, kde touží jej lidé, ať již prostí nebo od fochu, lhostejno zda truhlářského, motoristického, historického či jiných, spatřit, je úžasná. Přijďte se i vy, milí čtenáři, na něj podívat do pelhřimovského Muzea rekordů a kuriozit, tam by se měl nyní už snad víceméně nastálo nacházet. Otevřeno tam mají denně od 9 do 17 hodin, poslední vstup je možný v 16.15, ale nestihnete-li si prohlédnout a pročíst vše, co vás zaujme, však toho tam je, pozor, vaše vstupenka platí po dobu celého jednoho kalendářního roku a zahrnuje možnost navštívit obě vnitřní expozice muzea a zahradu kdykoliv v průběhu těch dvanácti měsíců.

A další plány našeho truhlářského mistra ? Nechte se překvapit Pérákem však nic nekončí, naopak. To je jisté.

P.H. podzim 2017, foto: archiv Pavla Svobody



Jawa 250 měla příjemný praktický design, byla elegantní a jednoduchá a vykazovala řadu absolutních novinek. Její vzhled vyvolával dojem, že nic jednoduššího nelze zkonstruovat. Všechny elektrické vodiče byly umístěny v rámu, takže nebyly nikde vidět. Nová Jawa 250 byla absolutní překvapení jak pro normálního motocyklistu, tak pro odbornou veřejnost, neboť předběhla konkurenci alespoň o pět let. Motocykly Jawa 250 se vyvíjely tajně za druhé světové války.

Ve světě "veteránistů" se vžilo rozdělení motocyklů Jawa pérák do tří základních kategorií : Janeček 1946 - 1948, Zbrojovka 1948 - 1949 (1950) a Kolečko 1950 - 1954 (1956). Premiéru měla v září 1946 na autosalónu v Paříži, dále např. roku 1948 na Londýnské motocyklové show. Pohotovostní hmotnost stroje činila 125 kg, délka 2 010 mm, výška 954 mm, rozchod kol 1297 mm, výška sedla nad zemí 702 mm. Kola měla pneumatiky rozměru 3.00-19. Maximální rychlost činila 100 km/h, průměrná spotřeba 3 litry na 100 km směsi benzín:olej 25:1. V roce 1946 se podařilo vyrobit prvních 1360 kusů dvěstěpadesátky a druhý rok výroby opustilo výrobní linky již 17162 nových dvěstěpadesátek s pérováním zadního kola. Dvěstěpadesátka s odpružením zadního kola se vyráběla až do roku 1956, zatímco „normální“ dvěstěpadesátka odešla z výroby již roku 1954. Těchto slavných Jaw obou typů se prodalo 180.000 kusů.

Různé modely motocyklů Jawa se od roku 1929 vyráběly postupně na několika místech – v Týnci nad Sázavou, v Praze – Nuslích, na Pankráci na Zelené lišce, v Praze 10 - Strašnicích, ve Strakoncích a v Považské Bystrici.

převzato z <http://perak.wz.cz/> a <https://zc-moto.webnode.cz/technika/jawa-perak/>

Povídky Šimka a Grossmanna

V redakci jsme se rozhodli postupně zveřejňovat povídky slavné dvojice Šimek – Grossmann a tím jim alespoň částečně vzdát hold – bohužel oběma již in memoriam. Jiří Grossmann zemřel v roce 1971 v pouhých 30 letech, Miloslav Šimek v roce 2004 v 64 letech. Společně působili v pražských divadlech Sluníčko, Karkulka a od roku 1967 v divadle Semafor, kde uváděli své pořady – řady Návštěvních dnů a Besídek zvláštní školy – v nichž se střídali ve čtení svých skvělých povídek. Vybavuji si, že jsme na ně chodili často, vždy bylo narváno a lístky se prakticky nedaly sehnat, něco se vysílalo i v televizi a protože o ty texty byla velká nouze (zvláště po okupaci v srpnu 1968), přepisoval jsem si je postupně jeden po druhém na psacím stroji, z nejrůznějších zdrojů, co jsem kde posháněl. Součástí společných mejdánků s mými kamarády tehdy byla samozřejmě i různá netradiční kultura, já jsem vybral vždy jednu z povídek Šimka a Grossmanna a předčítal ji ostatním. Srandy jsme přitom zažili hodně. Celá řada hlášek z těchto povídek „zlidověla“ a většina lidí z mé generace je zná z paměti.

O.H. 14.ledna 2018, s úctou : <http://sigrosada.webnode.cz>



Jak jsem ochořel

Na lidské tělo číhá řada nebezpečí. Jednak jsou to nelítostné bakterie a dotěrné bacily, kroužící všude kolem nás, aniž by byly, potvůrky, vidět, dále pak člověka sužuje zledovatělý chodník, rychle jedoucí auto, vosy, zdánlivě klidná sopka, padající omítka, muchomůrka citrónová, moucha masařka a její věrná družka bleška - tulačka. Organismus se těmto nástrahám a neřádkům brání, seč může. Člověk sám pak svému tělu pomáhá nepopulárními, leč nutnými úkony, mytím rukou, ranním cvičením, pobytem v přírodě a zeleninovou stravou.

Někdy i sebelepší prevence selže. Jako oněhdy u mne. Snad jsem své tělo ošidil o vitamíny či snad mi v krámku podala pekařka housku umolousanou rukou, jisté je, že jednoho dne jsem se probudil ne zcela ve své kůži. Pravda, 42,6 není žádná teplota, zvláště pro člověka, který má rád léto, ale fakt, že mi chvílemi netlouklo srdce, mě nutil k přemýšlení. Zkusil jsem tělu pomoci a nemoc zahnat ranním cvičením, ale nohy vypověděly poslušnost a také ruce nedokázaly dopravit nad hlavu činku, byť měla jen slabých 80 kg. A tak ke mně přišel poprvé v životě lékař.

Od prvního okamžiku, kdy vstoupil do mého pokoje, jsem k tomu člověku pojal nedůvěru. Vypadal tak mladě a byl oblečen bíle jako tenista - floutek. Nemínil jsem se s ním proto dlouho bavit a vyplázl jsem na něj drze jazyk. Netušil jsem však, že zná protihmat. Vrazil mi kávovou lžičku hluboko do krku, že mi nezbývalo, než řvát hlasitě "Áááááá", z čehož měl zjevnou radost. Pomalu jsem rezignoval. Lékař si pak ještě vstrčil dvě gumové hadičky do uší a luxoval mi deset minut prsa. Když tuto práci dokončil, oznámil mé ženě, že musím do nemocnice. Manželka začala plakat štěstím. Ovšem na mé straně tolik radosti nebylo. Nemocnice nepatřila mezi divadla, která jsem hodlal tento týden navštívit. Snažil jsem se proto ukrýt pod prostěradlo, ale viděli mě dírou. Po kratším zápase s lapiduchy jsem se octl v autě. Jeli se mnou jako blázni. Jako by snad ani řidič nevěděl, že veze nemocného.

Nemocnice mě překvapila svou rozlehlostí. To je zase úplně něco jiného než můj přízemní baráček z vepřovicových cihel. Protekcí jsem získal ubytování téměř na samotce ve dvacetilůžkovém pokoji. A řeknu vám, nás pětatřicet nemocných se tam celkem pohodlně vešlo. Pravda, každý neměl svou deku, ale my s vysokou teplotou jsme ji stejně nepotřebovali. A tak jsem si žil na své židli spokojeně. Snad jídla mohlo být trochu více. Zvláště pro nás, kteří jsme chtěli posílat něco domů na přilepšenou. Ještě, že jsme měli na pokoji čtyři zlomeniny, které nebyly z nejrychlejších. Než přihopsaly ke stolu, byla z jejich porce již vždy odebrána daň. Některé zlomeniny to nesly těžce a žalovaly lékařům, ale když jsme jim v noci pokropili sádro vodou a ony mohly začít s léčením znovu, přestaly rázem donášet a posílaly si pro jídlo do bufetu. Však si také užily mých posměšků.

Neděle byla pak ve znamení návštěv. Oholili jsme se, sestry přestlaly postele a židle a my začali vyhlížet své příbuzné a známé. Pravda, u mne zůstalo vždy jen při vyhlížení, nepočítám-li prodavače novin a agenta s náhrobky, který ovšem přicházel spíše za obchodem než za mnou. Zato soused Klikoš si na samotu namohl stěžovat. Když se do místnosti vhrnulo jeho šestnáct dětí a během návštěvy se narodilo sedmnácté, měly se zlomeniny co ohánět, aby uhájily místo k sezení. Já měl to štěstí, že jsem byl u Klikoše v přízni. Když ho minulý týden pronásledovala sestřička s injekcí, nastavil jsem jí nohu, takže zachráněný Klikoš mohl nakazit vzteklinou další pacienty, kteří se mu nelíbili. Sotva návštěvy odešly, vrhli jsme se s Klikošem na zlomeniny a prošacovali jim kapsy a noční stolky. Marně ti chlapi ukryvali lahůdky pod sádro. Klikošův hmat byl zvláště vyvinutý. Skutečně, tento můj nový přítel se v životě vyznal. Tak například za geniální považuji jeho nápad chodit se dívat na televizi na oční oddělení, neboť tam bylo před obrazovkou stále volno. Byli jsme proto rádi, že z nemocnice půjdeme s Klikošem v jeden den. Mé teploty opadly a také Klikoš neštěkal a už tři neděle nikoho nepokousal. Večer před odchodem jsme ještě naposledy prošacovali zlomeniny a šli rychle spát, abychom si ukrátili čekání na svobodu. Na tuto noc však ani já, ani Klikoš do smrti nezapomeneme. Úderem dvanácté se v rohu místnosti vztyčilo šest postav. Byly to zlomeniny. Už týden ty potvory simulovaly dále nemoc, aby se nám mohly pomstít. Zmlátily nás dokonale. Nyní ležíme s Klikošem na jejich bývalých postelích a skoro všechny údy máme v sádře. A já jen čekám, co Klikoš vymyslí, aby nám spolupacienti nechávali trochu více jídla. Zatím neříká nic, ani když ho šacují.



Podle směrnic EU o politické korektnosti musíme teď postavit jednoho černýho...

Pražské okénko ... impresionisté na Hradě

Jsou tomu dva roky, co se výstava obrazů „Má vlast“ s podtitulem „pocta české krajinomalbě“ pořádaná v Jízdárně na Hradčanech Spolkem výtvarných umělců Mánes za podpory mnoha partnerů včetně Správy Pražského hradu stala skutečnou kulturní událostí roku. Stejně místo, stejní organizátoři, obdobný rozsah, obdobná krása. Výstava byla přístupná veřejnosti během tří posledních měsíců loňského roku, především tedy v době adventní, mezi svátky, k zastavení se, zklidnění, rozjímání, zamyšlení se atp. to byla zkrátka akce jako stvořená. "Světlo v obraze: český impresionismus - Inspirace blízké i vzdálené", jak zněl plný název výstavy, měla totiž bezpochyby potenciál přinést i světlo do vašich duší. A přístupná byla navíc denně, výjimečně tedy i o pondělcích, obvyklých zavíracích dnech. Jen bylo nutné počítat s velkým zájmem veřejnosti, tedy i nějakým nezbytným čekáním u pokladny

Impresionismus je umělecký směr, který vznikl koncem 19. století a byl reakcí na ateliérovou malbu, jeho cílem byla a je malba v přírodě, kde se pokouší zachytit okamžitou atmosféru dané chvíle, neopakovatelného okamžiku, momentu aktuálního duševního rozpoložení. Samotný pojem impresionismus je odvozen od obrazu Clauda Moneta „Impression, soleil levant“ („Imprese, východ slunce“), který byl roku 1874 představen na výstavě nezávislých malířů v Paříži, přičemž poprvé toto označení, a to, považte!, v hanlivém smyslu, použil kritik Louis Leroy, neboť zmíněný obraz považoval za nedokončený. Prosazením impresionismu skončilo tradiční akademické umění a nový směr přinesl rozvoj umění moderního, a to nejen ve výtvarné oblasti.

A ještě trochu teorie k přesnému přiblížení tematu - typické impresionistické obrazy se poznají podle toho, že jsou tvořeny krátkými tahy (resp. doteky) štětcem, s nemíchanou barvou (především zářivé a jasné barvy), čímž vznikl strukturní povrch, který je odlišuje od děl jejich předchůdců. Kompozice díla bývá zjednodušená a inovační; důraz je kladen spíše na celkový efekt než na detaily. Celek díla je možno vnímat až s určitým odstupem.

Hlavním tématem impresionistických obrazů je krajina a příroda, kterou malíři zobrazují za různých světelných podmínek a atmosférických jevů. Dalším velmi častým a významným námětem impresionistů se stalo moderní město a společenský život zahrnující prostředí tanečních zábav, kaváren, divadel, koncertů a dalších kulturních akcí. V dílech malířek se zase objevuje hlavně téma domácího života a každodenních intimních rituálů, především kvůli tehdejším společenským poměrům, které neumožňovaly ženám stejnou svobodu tvorby jako mužům. Významný vliv na impresionistické malíře mělo převážně vědecké bádání v oblasti optiky a barvy, vynález barvy v tubě, fotografie a inspirace japonskými dřevoryty, to je ještě asi vhodné předeslat.

A nyní již do nitra výstavy samotné, a rovnou do „Aleje mistrů“.

Tou je nazvána uměle vytvořená široká chodba mezi dvěma samostatnými polovinami ohromných prostor Jízdárny. Špalír je vskutku reprezentativní, na stěnách obrazy Kosárka, Mánesa, Mařáka a Chitussiho, ale jsou tu i Kirelev či Šiškin jako zástupci ruské školy. „Alejí“ se dostaneme přímo do centra výstavy, kruhového prostoru, v němž se lze posadit na pohodlné lavičky instalované po vnitřním obvodu a z nich sledovat či studovat tato velká plátna : „Jitro na řece L'Eple“ Václava Radimského z roku 1899, olej o rozměrech 170 x 200 cm, „Krajinu s vodní hladinou“ a „Měsíční svit“, o něco málo mladší a něco málo rozměrnější, však neméně působivé práce stejného autora, jednoho z nejvýznamnějších představitelů žánru u nás, dále „Silnice / Krajina z Kameniček“ a „Hostišov od západu“ od jistě obecně našeho nejznámějšího impresionisty Antonína Slavíčka, velice známý obraz Maxe Švabinského „Chudý kraj“ a v kontrastu k němu naopak ne tak často na výstavách vídaný „Žlutý slunečník“, ten je zde v jednom z bočních oddělení ještě v jedné variantě.

Centrální expozice je příznačně nazvána „Opus magnum“, tedy „Velké dílo“, a pokračujeme-li přes ni přímo dále vpřed, projdeme další chodbou k nejvzdálenějšímu bodu výstavy, ten je soustředěn u Mánesovců, jejichž dnešní pokračovatelé se koneckonců na organizování této velkolepé výstavy podílejí. Sekci vévodí Maroldův

portrét samotného Josefa Mánesa, patrona spolku výtvarníků založeného v roce 1887, a 69 cm vysoká sádrová busta Mikoláše Alše, prvního předsedy Spolku, od Bohumila Kafky. Popisné panely seznamují návštěvníka ve zkratce s historií sdružení a obrazy jeho členů expozici pochopitelně doplňují, jsou tu svými díly zastoupeni např. Karel Myslbek, Jan Preisler, Ivan Exner, Ferdinand Engelmüller, určitě upoutá „Žamberecká silnice“ od Slavička, ne zcela typická pro autora, ale zcela naplňující motto výstavy o světle v obraze.

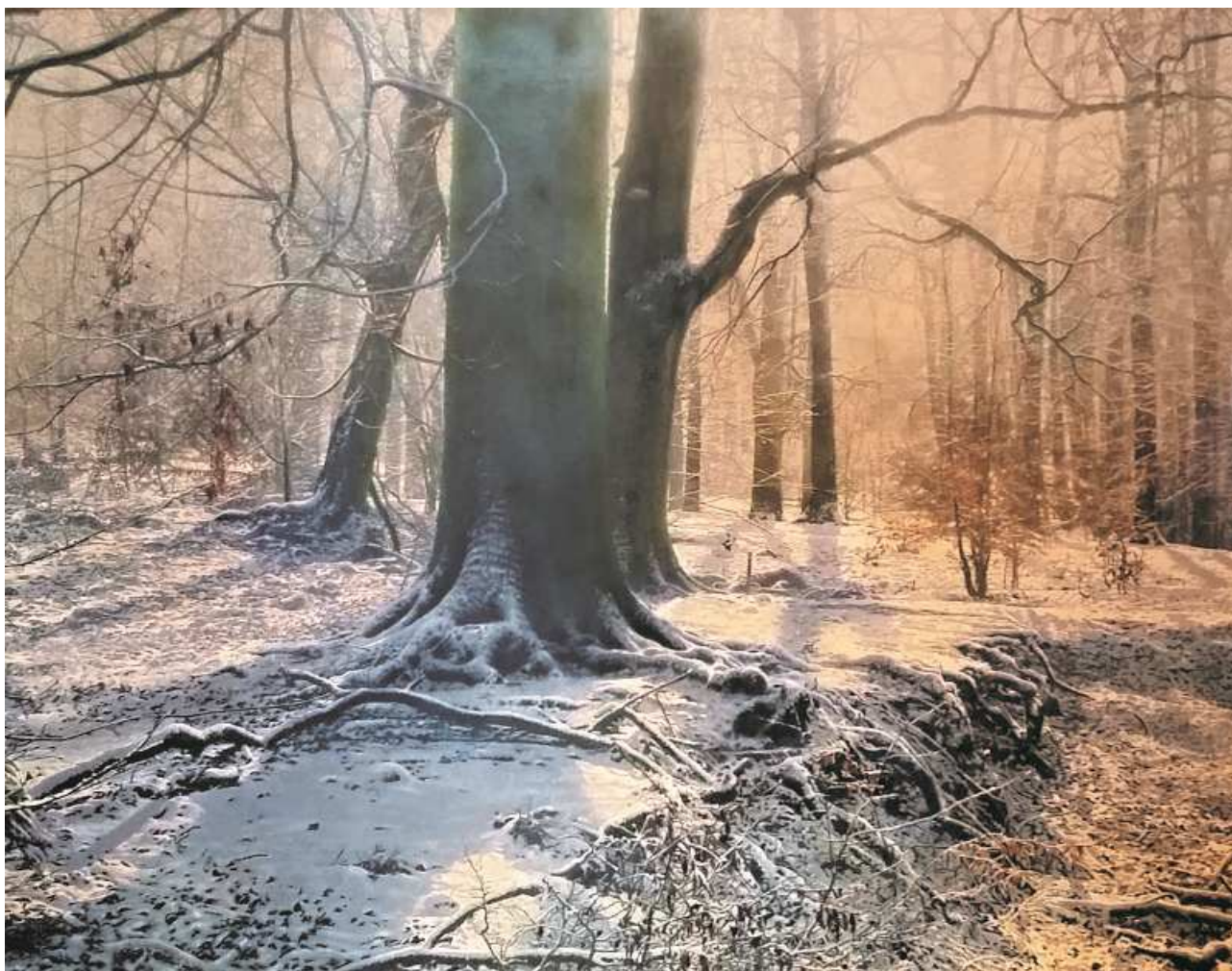
Vracet se nyní lze prostornými průchozími kójemi buď po levé nebo pravé straně. Jsou vždy tematicky odděleny a věnují se jednotlivým impresionistickým inspiracím, přecházíme tedy postupně přes oddělení nazvaná „Zahrady a parky“, „Vody“, „Háje“, „Zimy“, ty jsou až nečekaně prosvětlené a barevné, nijak



jednotvárné, šedobílé, jak by snad člověk čekal, a jak rozmanité výjevy zachycují, „Zima na Lískově“ (1963) Oskara Braždy, „Jelení bučina“ (2016) Adama Kašpara, „Světlo v lese“ (1960) Ivana Exnera, to bychom zmínili ty mladší generace, „Zasněžené stohy“ (1903) Františka Kavána či „Zimní krajina“ (1941) Romana Havelky, to jsou zase klasici, kdepak, impresionismus, to nejsou jen paloučky plné kvítí, kvetoucí ovocné stromy v sadech, polostinné obory, oblíbená okořská lokalita, barevné slunečníky, i když toho všeho, a náležitě krásného a oči a duši těšícího, je tu samozřejmě nejvíce. Nejen klasické krajinky, ale i třeba stará pražská zákoutí, Anežský klášter, Kaprova ulice před asanací, lze tedy i porovnávat dobový stav se současností.

„Slavnosti a obřady“, „Kouzlo venkova“, „Zátiší“ nebo „Figura a portrét“, to je zase druhá strana, další inspirace a motivy, a další známá či povědomá jména ... Julius Mařák, Jaroslav Panuška, Josef Ullmann, Pavla Šámalová, Otakar Lebeda, Ludvík Kuba, Josef Navrátil, Vilém Riedl, s jedním obrazem i František Kupka, Joža Uprka s velkým moravským cyklem, Vojtěch Hynais s čtoucí a slastně se protahující Magdalenou (1886), Jan Preisler s momentkou z fotbalového zápasu Slávie v roce 1901, Otakar Kubín s červenými lampiony mochně ve váze (1907), ženské akty od Josefa Schussera (1895) nebo Luďka Marolda (1897). Je tu imprese vrcholná, ale jsou tu i její zárodky, náznaky rodícího se směru, stejně jako dozvuky, ohlasy, pozdější ozvěny i reakce zcela aktuální, i když, pravda, u některých z těchto současných pláten divák občas trochu nechápavě potřásá hlavou a sdělení obrazu hledá s obtížemi.

A pak je tu ještě prostor galerie, kde jsou ukázky prací v sekcích „Městský žánr“, leckdy tedy s podněty, které bychom u impresionistů nečekali, ale proč vlastně?, vždyť lokomotivy i pece hutí jiskří, plynové lampy vrhají tajuplná světla, mokré kočičí hlavy dlažby se podivně lesknou, „Japonské inspirace“, o nichž bylo v úvodu hovořeno, v zastoupení např. rozkošných barevných dřevořezů s košatými názvy „Kráska se služkou na pobřeží Akashi pod úplňkem“ (1885) a „Rudé javory nad jezírkem u chrámu Akiba v Ukechi“ (1858), a



„Motivy z cest“, pochopitelně, vidíme tedy mořské zátoky, klidné i s pěnivými příboji, pařížský Monmartre, Středomoří, mezi tím nenápadně vřazený, a tu pozor !, Claude Monet s „Bárkou na pobřeží“, olejem na plátně o rozměrech 69 x 110 cm, namalovaný před rokem 1870.

Těch děl je tu přes 500, a každý si rozhodně najde svůj obraz či spíše vícero obrazů, v krásném, příjemném prostředí, obohaceném i o několik plastik, včetně např. „Tanečnice“ Josefa Horejce z roku 1909, mramorové „Vzpomínky“ Josefa Mařatky (1919) nebo „Jarních vzdechů“ (1906) Bohumila Kafky, křehkých, něžných, dojemných, úchvatných. Vůbec se nám nechce opustit prostor Jízdárny, a to, prosím, po několika hodinách procházení se, pozorování té krásy z odstupu při nasávání atmosféry konkrétně sledovaného díla či až intimní blízkosti při detailním studování obrazu, po mnohých návratech k exponátům, které nás něčím oslovily, zaujaly, občas dokonce uhranuly, leckdy nám i připomněly něco z vlastního života, ze vzdáleného dětství, ze vzpomínek rodičů nebo i jejich předků, ze snímků z jejich zaprášených fotoalb. Opravdu nevšední výstava. S.V.U. Mánes sice samozřejmě vydává při této příležitosti i rozsáhlou publikaci s mnoha vysvětlujícími texty, komentáři a vskutku bohatým obrazovým doprovodem, ale osobní setkání se všemi Mistry jmenovanými i mnoha těmi dalšími je prostě něco zcela jiného, jedinečného, mimořádného.

Jak tedy zmíněno, S.V.U. Mánes vydal v souvislosti s uspořádanou přehlídkou opravdu macatou publikaci s textem o impresionistických výstavách a historických událostech spjatých s hnutím impresionismu v Evropě, jakož i s obsáhlým obrazovým doplňkem. Kniha obsahuje kompletní výstavní katalog rozšířený o reprodukce obrazů, která se nepodařilo návštěvníkům představit z důvodu příliš komplikovaných zápujček od majitelů děl. Úctyhodná bichle má 896 stran s více než 1 400 reprodukcemi. Její cena je bohužel úměrná formátu a nabitému obsahu, činí 2 970 Kč.

Světlo v obraze: český impresionismus – výstava, Jízdárna Pražského hradu, 6. října 2017 - 7. ledna 2018

P.H. prosinec 2017

Mužská a ženská čeština – aneb co jsem tím myslela či co jsem tím chtěl říci

Určitě nezaškodí si tento textík připomenout, existuje již dlouho a dočkal se řady podob s mnoha úžasnými postřehy, které opravdu sedí. Vybral jsem ty nejhezčí.

O.H. 15.ledna 2018

Ženská čeština – překladatelský slovníček pro pány	
Ne.	Ano.
Ano.	Ne.
Možná.	Ne.
Promiň.	Budeš litovat.
Potřebujeme.	Chci.
Dělej, jak myslíš.	Později za to budeš platit.
Musíme si promluvit.	Chci si postěžovat.
Jistě, udělej to.	Nechci, abys to dělal.
Nejsem naštvaná.	Samozřejmě že jsem naštvaná, ty troubo !
Buď romantický a zhasni.	Mám špeky.
Ta kuchyň se sem nehodí.	Chci nový dům.
Miluješ mě ?	Budu chtít něco drahého.
Jak moc mě miluješ ?	Udělala jsem něco, co se ti opravdu nebude líbit.
Za minutku budu připravená.	Klidně si zase zuj boty a zapni si televizi.
Nemám tlustý zadek ?	Řekni, že jsem krásná.
Musíš se naučit komunikovat.	Musíš se naučit se mnou souhlasit.
Posloucháš mě ?	Pozdě, už jsi mrtvý.
Já nekřičím !	Samozřejmě že křičím, protože je to důležité !

Mužská čeština – překladatelský slovníček pro dámy	
Mám hlad !	Mám hlad !
Jsem unavený.	Jsem unavený.
Chce se mi spát.	Chce se mi spát.
Nechceš jít do kina ?	Případně bych se s tebou rád vyspal.
Můžu tě pozvat na večeři ?	Případně bych se s tebou rád vyspal.
Můžu ti někdy zavolat ?	Případně bych se s tebou rád vyspal.
Smím prosit ?	Případně bych se s tebou rád vyspal.
Hezké šaty !	Pěkný výstřih !
Pěkné boty !	Pěkný nohy !
Vypadáš napjatě. Já tě namasíruju.	Chci tě ošahávat. Případně bych se s tebou rád vyspal.
Co se děje ?	Jaké bezvýznamné samosžírající psychické trauma na tebe zase přišlo ?
Nudím se.	Nechceš se pomilovat ?
Miluji tě.	Chci se s tebou vyspat teď hned.
Taky tě miluji.	No, tak jsem to řekl a teď už se snad můžeme věnovat sexu.
Ano, líbí se mi tvůj nový účes.	Je to stejné jako dřív.
Ano, líbí se mi tvůj nový účes.	Stálo to pět stovek a není vidět žádný rozdíl.
Promluvmě si.	Snažím se tě ohromit tím, že jsem hluboce vnímavý, možná se potom se mnou vyspíš.
Vezmeš si mě ?	Chci, abys už nemohla legálně spát s jinýma.

Klíče na neděli aneb opětovná návštěva počáteckých divadelníků

Počátečtí ochotníci opět na venkovní šňůře a Horní Cerekev jako jedna ze štací ani letos nechybí v cestovním plánu. Ano, těch zastávek je hodně, a tak nelze čekat všude vyprodané sály, místní si většinou vyčkají příjezdu divadelníků do jejich obce a za humna se tedy sami od sebe nehrnou, pak ale samozřejmě stačí třeba jen lehká neočekávaná nemoc či jiná nepředvídaná okolnost, domácí termín potencionální divák propásne a ke své škodě je ochuzen o vskutku mimořádný zážitek. Co naplat? Divadelníci, jak jsme se opakovaně mohli přesvědčit, bez ohledu na návštěvnost dávají stejně do každého představení srdce, vlastně celé tělo, celou duši, beze zbytku, ne zcela zaplněné řady v publiku, tak jako letos v Cerekvi, je nemohou znervóznit, hrají jako o život, naplno, my to cítíme a o to je snad náš potlesk ještě i bouřlivější, takže nakonec to vypadá, jakoby aplaudoval skutečně do posledního místa zaplněný kulturní dům.

A bylo letos opět čemu tleskat. Vděčný komediální žánr a vydařené nastudování kusu „Klíče na neděli“, hry napsané dramatikem a hercem Antonínem Procházkou v osmdesátých letech minulého století, kdysi i úspěšně zfilmované. Komédie, jejíž děj se odvíjí od alkoholem prosyceného mejdanu, na němž se sešly dva



manželské páry. Ukazuje se, že ani jedna ze zúčastněných osob není zrovna příliš spokojena s tím, čeho v životě dosáhla, navíc vesměs trpí - alespoň si to myslí - stereotypem jejich manželských soužití. V opilosti se tak partneři vzájemně prohodí a vymění si i klíče od bytů Přichází však pozvolné střízlivění, bolestné, minimálně to vyprchávání euforie a pomalé snižování hladinky mnozí známe nebo si z dřívějšíka dokážeme vybavit, roztáčí se však i kolotoč komplikací a starostí zcela nových. K jedné z čerstvě sestavených dvojic přijíždí na časově neomezenou návštěvu zdánlivě bohatá tetička ze Švýcarska, tehdy tedy

opravdu země zaslíbené, k druhé se zase dostavuje na oběd nepříjemná tchýně. Provalenou nevěru ženy přichází k jednomu z pánů trestat podvedený manžel, spanilá choť vlivného funkcionáře pro změnu hodlá zachraňovat svou propadající dceru u druhého z hlavních hrdinů, pochopitelně zas toho nepravého. Vrší se trapasy a nedorozumění, hrdinové jsou fyzicky i duševně týráni, dostávají se do choulostivých situací a brzy touží po jediném - dostat se zpátky domů ke svému zákonitému partnerovi, do zajetých kolejí svých svazků.

Jsou však, případně musí být, ta manželství tak nudná? Divák nejen sleduje rychlý spád děje, směje se vtipným situacím a slovním gagům, s napětím čeká na originální a rychlá řešení nečekaně zamotávajících se zápletek, dobře se baví, ale může i přemýšlet o celém tom pozadí.

Soubor J.K. Tyl Počátky je jednak složen ze zkušených členů, jednak již v minulosti několik her tohoto autora nastudoval, má tedy evidentně jeho styl „pod kůží“, lehce převádí předlohu do jevištní podoby. Řadu herců si od loňska ještě dobře pamatujeme a excelují i dnes, především tedy čtyřka v hlavních rolích manželů Dostálových (on inženýr, ona lékařka) a Kartouchových (umělci tíhnoucí spíše k bohémскому životnímu stylu), v podání Václava Matějů, Martiny Povolné, Erika Dufka a Martiny Dufkové, ale zdárně jim sekundují i ostatní v úlohách vedlejších, leč nikoli nepodstatných – Dana Povolná, Miluška Smejkalová, Jakub či Lukáš Matouškovi a další.

Klíče k srdcům našim počátečtí mají, dlouhodobě, na tom co měnit není určitě! Už se těšíme na příště.

Klíče na neděli - Divadelní ochotnický soubor J.K. Tyl Počátky, KD Horní Cerekev, 6.10.2017

<http://www.jktylpocatky.estranky.cz/> P.H. říjen 2017

Náves v Turovce v letech 1986 - 1988

Přesné datum, kdy byly 3 následující snímky vyfoceny, neznáme, jejich autor Michal Zadražil si na zadní straně fotografií pouze napsal 1986 – 1988. Bylo to nejspíš na jaře před 30 lety. O.H. 16.ledna

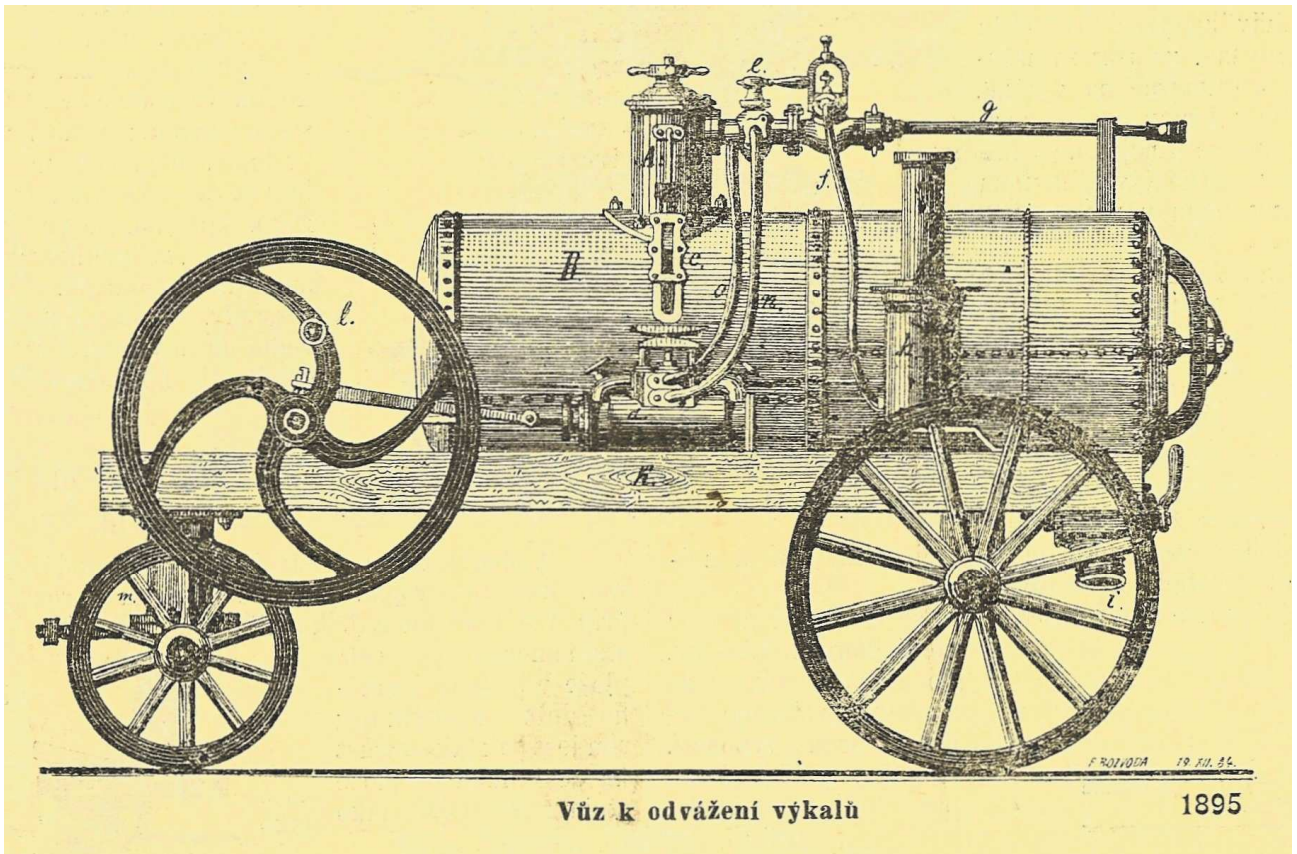


2018





Zemědělská technika let minulých



Autem do Kejžlice a pak balónem do Petrкова

I pravil klasik : „My bychom vzhůru k nebesům ...“. A proč ne ? Co bránilo mu vlastně ? Jistě, o expedicích do vesmíru a dobývání planet mohl v té době fantazírovat tak jedině pan Verne, o mezikontinentálních letech se dalo též jen snít, ba i obyčejná regionální spojení vzdušným prostorem byla utopií, ale oblohou již celé století pluly majestátní horkovzdušné balóny a vedle nich nějaký čas dokonce i říditelné vzducholodě. Tak jaképak : „... a jsme zde Zemí spjatí“. Přeháněl, alespoň v tomto směru, pan Neruda. Jenže on to samozřejmě v podstatě myslel trochu jinak ...

Nuže, vzletněme a užijme si. Někteří z nás.

Takový zážitek však není pro ospalce, kdepak, jen pořádní ranní ptáčkové si jej mohou vychutnat. Ono totiž v tom povětří, ve zdánlivě ničím neomezeném širém světě, nejde jen tak létat, jak se komu zamane, existují určitá pravidla. Především fyzikální, týkající se tzv. „termiky“, což je výraz označující masy proudícího vzduchu, jež zahřívajíc se od pozemského povrchu po chladnější noci začíná s úsvitem stoupat vzhůru a vytváří příznivé podmínky pro všechny tyhle nadšence, balonáře, rogalisty, paraglidisty a letce na větroních, táhne je vzhůru i do vícekilometrových výšek a přenáší až do stakilometrových vzdáleností od míst startů. Všeho moc však škodí, nakonec i toho teplého okolního luftu, takže po, řekněme, deváté hodině dopolední se už nelétá, pokud snad zahlédnete na obloze nějakou tu nafouknutou barevnou kouli, nejedná



se o žádný vyhlídkový let, bude to zřejmě jen reklamní, propagační otesánek bez lidské posádky, případně balon meteorologický, všelijaké ty tlaky, teploty a kdovíco všechno ještě tam nahoře měřící, mapující a registrující. Na případný vlastní výlet si musíte počkat zase až do soumraku, kdy si rtuťový sloupek termometru začne zvolna sedat dolů. Obecně je však ráno stabilnější počasí, dá se i den předem již dobře odhadnout, takže nechcete-li riskovat nečekané větrné poryvy, kupíci se mraky či dokonce náhlou letní bouřku, nařídte si budíka. Vyplatí se to !

Jsme tedy před šestou ranní v Kejžlici, pár kilometrů za Humpolcem, směrovku, stejně jako malou stavbu ukrývající v útrobách hangár bychom málem ze silnice přehlédli, je až vzadu na konci svažující se prostorné louky, která představuje zatravněnou vzletovou a přistávací dráhu pro malá letadla. Ale vše jsme týden předem raději prověřili, nespokojili jsme se jen s odhadem dle mapy, dobře jsme udělali, okresní město má vykuchané vnitřnosti, je momentálně provizorně vyspraveno několika ne zrovna přehledně značenými objíždkami, předpokládaný čas potřebný na přesun z Turovky k letišťátku se zdvojnásobuje. Hoj, prozíravé

od nás. A vzduchoplavci tak na nás nečekají, to by byla ostuda, koš a vše ostatní sice mají běžně zde, ale jinak sem jedou v autě, jež se stane za chvíli doprovodným, až z Prahy – pilotem totiž bude díky protekci sám šéf celorepublikového létání, Honza Smrčka. Profesionálním vzduchoplavcem je od roku 1984, nalétáno má od té doby přes úctyhodných 3000 hodin a to nejen nad Evropou, ale i Asií, Afrikou, Severní Amerikou, přeletěl kanál La Manche, obletěl Mont Blanc, v rámci Československa přeletěl Říp, Sněžku i Tatry, uskutečnil vzlet z pontonu na Vltavě v Praze Prostě, dnešní pasažéři nemohou být v lepších rukou. A kteří že to vlastně jsou ? Především letošní jubilant Jarda, namísto jeho synovce nakonec (odvážnější? zvědavější?) manželka Helča a na celkový kvartet doplňuje sestavu Pepa, mladá příbuzenská krev z Dobré Vody.

Představení se, náčrt programu, základní pokyny a informace. Co dělat, čeho se vyvarovat, čeho si všimat, jakým pokusem se vyhnout (plivání na zem). Někteří technická data – váha proutěného koše je 60 kg, hořáku o polovinu méně, těžké jsou hlavně ocelové lahve s plynem, mají 240 kg. Výška samotného balónu,



myšleno pláště, je 20 metrů , největší z Honzovy flotily má dokonce 27 metrů. Obvyklá cestovní rychlost bývá mezi 15 – 30 km/hod, v letové úrovni dnes zhruba 720 až 730 metrů nad mořem, kvůli vyhlídce a kopcovitému terénu, bude zřejmě nutné bezpečně přeletět vrch Melechov (714 m.n.m.).

Následuje příprava balonu, rozbalení a natažení pláště, přidržení okrajů, aby vznikl dostatečně velký otvor pro naháněný vzduch, nejprve studený, posléze již horký. Všichni zúčastnění se aktivně podílejí na potřebných činnostech, krátce po půl sedmé Honza již provádí poslední kontroly, pak vyzývá dnešní trojici, jednoho po druhém, k nástupu “na palubu”. A koš se najednou docela nenápadně odlepí od země, pomaloučku stoupá, vše jde hladce, žádné zděšení, obavy, křížování se, jen obdivné vzdechy. Ani my, na letištní ploše pozůstalí, nechceme tu krásu okamžiku rušit nějakým provoláváním slávy, zkrátka jen máváme, fotíme, posádka balonu nám povzneseně kyne a už začíná svou pozornost upínat k dalekým obzorům.

Balon nabírá jižní kurs 90, 110 stupňů, že by se nakonec letělo směrem k Horní Cerekvi ? Nu, uvidíme. Sedáme do doprovodných vozidel, jedno je balonářské, další dvě patří doprovázejícím rodinným příslušníkům, a ve chvíli, kdy nám vzduchoplavci mizí za zvlněným obzorem, vyrážíme i my,

směrem na Bratroňov. Za ním na rozcestí zastavujeme, a vysíláme do éteru první zprávu : “Doprovod pro balon, slyšíme se?” Přepínáme, v přijímači to zprvu chrchlá a brblá, pak najednou se ozývá Honzův hlas, který oznamuje, že vítr se mění, balon se stáčí k východu a rychlostí 25 km/hod začíná mířit k Havlíčkovu Brodu. Tím je dáno pokračování naší pozemské pouti, jež musí samozřejmě respektovat silniční vinutí, pokračujeme doleva, ke Krásné Hoře. A za chvíli se k nám také nad lesním horizontem širokým obloukem vrací i už netrpělivě vyhlížená červená koule. Další přesun k Březince a Hurtově Lhotě, pak napjaté čekání. Balon dosud letěl souběžně s naší trasou, ale nyní opět uhýbá a současně je před námi opět zásadní dělení cest. Kam tedy, kam ? Konzultace s pilotem a nově odhadnutý dolet v jihovýchodním směru na Svätý Kříž, to je místo až pod Havlíčkovým Brodem a naplní-li se tenhle odhad, bude to znamenat překonání neobvyklé, téměř třicetikilometrové vzdálenosti.

Těm nahoře se to ovšem plánuje a užívá, přejeme jim to, ale my máme docela starosti - jak se k vytyčené metě dostat, a to navíc rychle, abychom nepromeškali moment přistávání, po pozemních komunikacích ?

Oni si jako volní a nespoutaní ptáci letí šikmo přímo pozvolna dolů za sluncem, my musíme docela oklikou přes Brod, vlastně opisujeme celý půlkruh kolem osy dané finální fází jejich expedice a těsně před Svatým Křížem přichází definitivní upřesnění shůry : Petrkov.

Než se ty dva poslední kilometry po úzké místní silničce dostaneme do zmíněné obce, respektive těsně za ni, přistání proběhne, hladce, čistě, bezpečně, na kraji pole vedle příkopu podél cesty. Tak jsme to nakonec



prošvihli ! Nu což, cestovatelé nám hned všechno líčí, zážitky během hodinové plavby, pocity, nádherné a neobvyklé výhledy, klid, zvláštní ticho, pak hned zas zábavné či poučné historky vedoucího, připomenuté v daný moment nějakým podobným aktuálním vjemem. Nenudili se ani vteřinu

Však program ještě nekončí, je třeba nejprve vytěsnit zbytky vzduchu z nyní už na pláni polehávajícího pláště, tento pak poskládat, urovnat, uložit do vaku, na jeho okraj se pak všichni posadíme a ještě jej maximálně spresujeme do úsporné podoby odpovídající spíš jen většímu sbalenému spacáku než odpočívajícímu gigantovi, který před pár minutami kraloval místní obloze, Honza se svou kolegyní odmontovává z koše nádoby s pohonným plynem, hořák, jistící a spojovací materiál, pak společnými silami koš položíme na bok a opatrně, aby se proutění nepotrhalo a nepoškodilo o hrany nákladního vozíku, jej naložíme. Jakoby mávnutím proutku je tu náhle jen automobil s nenápadným přívěsem, kdo by v tom tušil takové dobrodružství a krásu ?

Přichází poslední fáze, slavnostní ceremoniál. Čerství absolventi letu poklekají na pravá kolena, aby vyslechli krátký proslov o historicky prvních pokusech dobytí vzdušný prostor ve Francii v době panování Ludvíka XVI., o vzniklých tradicích a následně odvozených zvycích, které jsou dodržovány, včetně křtů ve

jménu země, větru, ohně a vody, respektovaných přírodních živlů, o jménech, která ti odvážlivci dostávají podle místa přistání, dnešní trojice se tedy už navždy stává Jardou, Helčou a Pepou z Petrkova. Mají o tom i potvrzení ve formě diplomu, fotí se na památku tohoto významného dne, připijejí si šampaňským.

Gratulace novopečeným vládcům povětří, opačným směrem zas přání úspěšného naplnění velkého snu – Honza se má na konci září zúčastnit oficiálně vlastně jako první Čech v historii Poháru Gordona Bennetta (zatím má na kontě jednu zkušební “pozorovací” účast), nejstarší a nejuznávanější soutěže v balonovém létání na světě. Úvodní závod se uskutečnil 30. září 1906 ve francouzské Paříži a byl sponzorován vlastníkem listu New York Herald, milionářem a sportovním nadšencem J. Gordonem Bennettem mladším. Druhý ročník, jakož i všechny ostatní, pořádaly země vítěze ročníku předešlého. S první světovou válkou přišla přestávka, druhé, podstatně delší přerušení, znamenala válka druhá. Po ní byl závod opětovně uveden v život až v roce 1983. Pravidla stanovila, že pokud některá země v soutěži zvítězila třikrát, měla právo pohár

si ponechat, prvním takovým držitelem trofeje se stal tým Belgie v roce 1924. Dvakrát tuto sérii – citujeme z wikipedie - dovršil tým Spojených států (1928 a 1932), v roce 1935 dostalo do trvalého držení pohár Polsko. Po obnovení soutěže v roce 1983 dvakrát získali pohár naši jižní sousedé z Rakouska (1987 a 1990) a v roce 2003 tým Francie. Američan Frank Purdy Lahm byl vítězem prvního ročníku, s kopilotem Henry Herseym uletěl více než 400 mil až na severovýchodní pobřeží Anglie. V roce 1907 se závod konal poprvé



v USA v St. Louis v Missouri. O rok později, stanovili švýcarští piloti světový rekord 73 hodin v nepřetržitém letu, ten byl překonán až v roce 1995. V ročníku 1910 letěl vítězný balon 1887 kilometrů z St. Louis na sever do kanadského Québecu. Pilotům A. R. Hawleymu a A. Postovi trvalo čtyři dny, než došli pěšky zpět do civilizace tolik pár zajímavostí, dalo by se pokračovat a pokračovat.

Za dnešním výletem a zápisem však děláme tečku. Nikoli ale za balonovým létáním jako takovým. Všichni dnes, ať už zainteresovaní jakkoli, mají pocit, že tímhle to vše teprve začíná ...

P.H., Kežlice – Petrkov, 5.8.2017

Sesbírané citáty a nejrůznější moudrosti, co nám život do cesty přines'

- * Nezájmej se o množství, ale o kvalitu přátel. Seneca
- * Bůh stvořil člověka, ale nedal si to patentovat, a tak to teď po něm může dělat kdejaký blbec. Jan Werich
- * Nejprjemnější nemoc je skleróza. To se pořád dovídáte nové a nové věci. autor neznámý
- * Mládí je nejkrásnější dobou života, škoda že musíme nejdříve zestárnout, abychom to poznali.
- * Člověk, který má chaloupku, nemůže pracovat takovými prostředky, jako ten, kdo má palác; ale je otázka, nemůže-li být člověk v chaloupce šťastnější, vzdělanější než člověk v paláci. Ovšem běda mu, bude-li se opičit po tom, kdo má palác. Tomáš Garrigue Masaryk
- * Česko je nejkrásnější zemí na světě. Jen je škoda, že zde žijí Češi. Vlasta Burian
- * Někteří lidé vstoupí do našeho života a zase odejdou. Jiní zůstanou jen chvíli, avšak navždy ten náš život změní. autor neznámý
- * Když už člověk jednou je, tak má koukat aby byl. A když kouká, aby byl a je, tak má být to, co je a nemá být to, co není, jak tomu v mnoha případech je. Jan Werich
- * Existuje tisíce způsobů, jak zabít čas, ale žádný, jak ho vzkřísit. Albert Einstein
- * In vino veritas, in pivo taky ! autor neznámý

Choustník v létě 2017

Posměváček by si mnul ruce, svůj k svému, jak jinak v našem plánovacím výletním kalendáři se totiž na letošní červenec objevila zřícenina. Ale co, jen se směj, ty jeden, utahuj si z nás ! My se o tě nestaráme rozhodit se ničím nedáme a budeme se kochat.

Na rozdíl od posledního počátečního tápání (rozhledna Mařenka) jedeme tentokrát najisto, cesta je navíc perfektně značena ze všech možných přístupových stran,

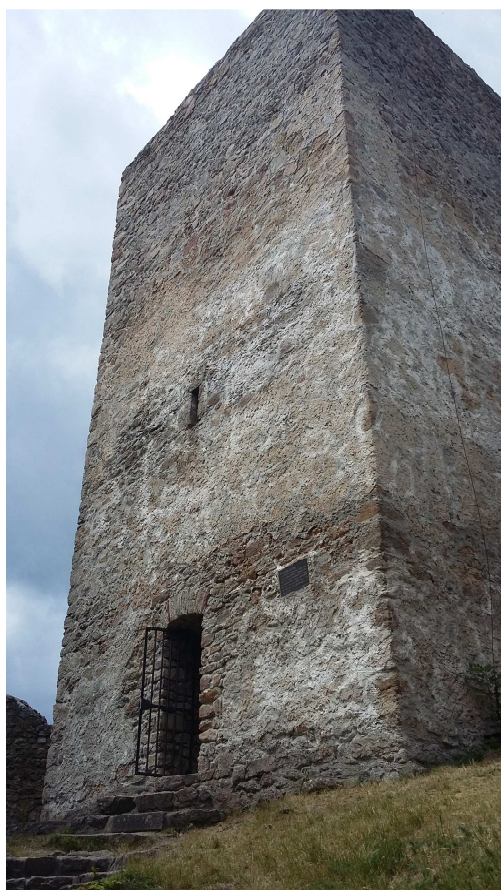
tedy v našem případě i od Černovic, až k prostornému a neplacenému (!) parkovišti pouhých 500 metrů pod hradem Choustník. Ten půlkilometr se díky narůstajícímu stoupání zdá být postupně delší a delší, ale není kam spěchat, tak chvílemi zastavujeme, obdivujeme okolní hvozdy, semtam vyplašíme nějaké zvířátko, srnku, vyfotíme si ještěrku vyhřívající se na kameni a měl-li by někdo snad i chuť a chtěl právě teď si rozbalit svačinku z domova, může tak učinit na příjemném krytém odpočívadle pro více osob citlivě zasazeném na kraj lesa podél cesty.

Ocitáme se vlastně v přírodní rezervaci o celkové výměře téměř deseti hektarů, jak se posléze dozvídáme z informačních tabulí umístěných před vstupem do středověkého hradu, respektive jeho dochovaného torza – nemá-li tedy někdo zrovna náladu na chození mezi hradbami a lezení po kamenných schodech, nicméně nepohrdl by romantickou toulkou, má nádhernou příležitost, a to v jakoukoli roční dobu, může se cournout Skalním městem v těsném sousedství Vrch Choustník totiž představuje morfologicky výrazný skalnatý útvar, jenž je odborně nazýván bradlem (tektonicky oddělený útržek hornin, který vystupuje nad své okolí),

jeho žula a ortorula, které ho tvoří, jsou fragmentem kdysi daleko většího žulového tělesa, jež bylo někdy před 2 mld let rozbito a plasticky přetvořeno podél tzv. smykových zón, severovýchodním směrem od zříceniny se tak táhne asi 400 metrů dlouhá a 10 až 40 metrů široká skalní hradba a v jejím pásu lze procházet mezi kamennými monumenty, na některé lze při troše zadýchání se normálně vystoupat, na jiné vyšplhat s horolezeckou výbavou, pod převisem se dá schovat před deštěm a třeba tam i v suchu bezpečně přenocovat, láká-li vás to. Divukrásná příroda k tomu každopádně dobrodružné povahy vybízí

Buky, javory, duby, lípy, smrky ztepilé, na panelech je popsána vyskytující se flóra i fauna, druhy kapradin, kvetoucích bylin, sov, netopýrů , zmíněn je troudnatec kopitovitý, což je chorošovitá houba parazitující hojně na místních bucích lesních. Vše podrobně, přehledně a s vyobrazeními, takže botanici, zoologové, leso- i skalomilci, přírodopytci, užijete si !

My ale nejprve vcházíme do hradu – není zde sice žádný průvodce, ale s legendami a pověstmi opřádajícími vznik Choustníku, stejně jako s jeho další historií, nás seznamuje řada cedulí s výstřižky novinových článků, obrázky, citacemi z časopisu vydávaného zjevně sdružením přátel a fandů této



lokality, dočítáme se o historicky doloženém založení hradu v 13.století Benešem z Choustníka erbu zlatého žebříku v modrém poli (mimočodem, tímto znakem byl odměněn předek pozdějších pánů z Choustníku, Jindřich, králem Vladislavem v roce 1158 za to, že při dobývání Milána vylezl jako první na hradby města), o tom, že roku 1322 se stal správním střediskem rozsáhlého panství pánů z Rožmberka, že na konci 16.století byl opuštěn a na počátku 17.století již je připomínán jako pustý. Při následné prohlídce a prozkoumávání objektu nám celé ty dějiny přímo vystávají před očima, i když úplně dokonalý obrázek a představu oné éry by nám poskytly o příštím víkendu zde pořádané Středověké slavnosti – se souboji rytířů a šermířů, ukázkami písní a tanců z období gotiky a renesance, plně středověkých palných zbraní, kuší a mečů, se sokolníky a předvedením jejich práce s dravými ptáky, k tomu doprovodný program pro děti, živá hudba, večerní ohnivá show a koncert. To vše na volné ploše i pod prostorným krytým přístřeškem nalepeným na mohutné hradby, s udírnou slibující zažitky i gastronomické

Pochopitelně vystoupáme na hradní věž, po celkem třiasedmdesáti schodech procházejícími bývalými čtyřmi podlažími, ocitneme se na čtvercové plošině o rozměrech cca 4 x 4 metry, rozhled široko daleko, vidíme Chýnov, Tábor, Planou nad Lužnicí, Soběslav, Temelín, jen v jižním směru už okolní stromy dávno přerostly hradební val, na kterém ale v hojném počtu posedávají mladé poštolky, tak zase pro změnu pozorujeme dalekohledem tyhle mladé predátory.



A zpět dolů mezi tuny stavebního materiálu, jak jen sem tenkrát lidé dokázali všechny ty kameny dostat, jak je zvládli tehdejšími nástroji tak precizně opracovat, jak se jim podařilo v těch podmínkách vybudovat takové dílo, takový kolos ? Obdivujeme původní maltu, která se ani po staletích nedrolí, těšíme se dochovanými gotickými oblouky, nahlížíme do sklepení, procházíme po dřevěném mostě, přejíždíme prsty po vyhlazeném kusu ortoruly, postojíme u sochy u hradní studny stráž držícího rytíře, který dle pověsti vypil lektvar od kouzelníka a ze své čisté lásky celý zdřevěněl.

Kafíčko, něco na upomínku, chvílku odpočinout a pak do chladivého stínu lesa a zmíněného Skalného města.

A co vy ? Otevírací doba od Velikonoc do konce září je 9.00 – 17.00, v říjnu do 16.00, však jen v červnu, červenci a srpnu každý den, ve zbylých měsících pouze o víkendech.

Vstupné : dospělí Kč 40,00 , děti do 15 let polovic, rodinné (2 dospělí plus max. 3 děti) Kč 100,00.

Ženský turnaj v kopané – Hřiběcí 2017

Kolik let že trvalo nezpochybnitelným fotbalovým brazilským králům, než do svého trvalého vlastnictví získali legendární Zlatou Niké ? Čtyřicet ? Ano, ano ... pravda, světové šampionáty se pořádaly ve čtyřletých cyklech, přerušovaných navíc ve dvou případech druhou světovou válkou, ale stejně Fotbalistky Olešné dosáhly na srovnatelnou trofej během pouhých tří let, všechny svoje účasti na tradičním letním fotbalovém klání nejlepších ženských - ne, nebojme se dodat rovnou i světových - družstev přetavily v triumf a dosáhly obdivuhodného hattricku v nejkratší možné době. Snadné to ovšem vůbec nebylo. Leč nepředbíhejme.

Organizátoři oznámili na plakátech začátek akce na sobotní (8.7.2017) třináctou hodinu, zřejmě ve správné předtuše tradiční fanouškovské mánie. A odhadli situaci více než dobře, mohutné davy příznivců dobrého sportu a, proč to nepřiznat, krásných žen a dívek, proudily v notném předstihu ze všech stran k hřiběckému areálu hned po dvanácté a ještě kolem druhé odpolední, kdy se děvčata začala rozcvičovat před prvním zápasem, se usazovaly na tribunách, v té době ovšem již ta nejlepší sedadla byla dávno zabrána a opozdílci, ke své škodě, jen paběrkovali daleko od hrací plochy. Snad původně spoléhali na obvyklé obří obrazovky, těch však letos v Hřiběcí nebylo. Proč vlastně ? Nu, teď již je pozdě se ptát.

Domáci Tygřice prahly po odvetě, po vítězství v úplně prvním ročníku se musely následně dvakrát sklonit před rozjetou a soupeřky nemilosrdně válčující Olešnou. Stříbro je letos málo, unisono znělo obcí celé jaro a děvčata podřídila přípravě vše a trénovala jako dosud nikdy. Nepodcenilo se nic, vedení týmu trpělivě připravovalo hráčky i po metodické a teoretické stránce, úzkostně se dbalo na pitný režim, pilovala se souhra,



zahrávání standartek, modelovaly všechny možné herní situace. Kádr byl průběžně i doplňován, jak talenty z řad místních mladých nadějí, tak i semtam lanařenými zkušenými hráčkami z jiných oddílů, aby kvalita stále rostla a také aby snad, nepřivolávejme to, však někdy se to právě v tom nejméně očekávaném okamžiku stává, nenadálá marodka nezničila dlouhodobé úsilí všech. A nepodcenilo se ani rozlosování – domácím se dostalo výhody úvodního zápasu, byť právě se soupeřem z nejtěžších, poté oddechového mezičasu a po něm finálového vyvrcholení. Vlajky vlají, hlediště je plné hřiběckých dresů, šál a čepic v klubových barvách, ozývají se však mocně i fandové Olešné a Žirova, jsme svědky slavnostního nástupu všech týmů, krátkého projevu organizátorů, tradičního apelu na čestné a sportovní zápolení a pak už pan sudí konečně odpíská výkop a všichni bez rozdílu jsme v tranzu a ve víru spalující vášně. Čtvrtý ročník turnaje byl zahájen

Úvod duelu Hřiběcí – Olešná je oboustraně opatrný a ojedinělé šance se rodí ani ne tak díky propracovaným útočným akcím, jako spíše v důsledku nepovedených nebo nedostatečně dlouhých výkopů či odkopů z obou šestnáctek a zároveň poctivého náročného presinku a “vysokého“ napadání. Až po čtvrt hodině dojde k

nečekanému přečíslení v hostujícím vápně, Tygřice Diana neváhá a zapisuje si nejen první vstřelený gól domácích, ale i svou první zápasovou trefu ve žlutém hříběckém dresu vůbec. Však odvěta je blesková – nenápadné autové vhozování středopolařky Marie na vlastní půli hostů směrem k Lindě v bráně, od té okamžité přenesení hry ke středovému kruhu, z první příhra do běhu a Viki běží sama samotinká proti strážkyni domácí svatyně, rázem je srovnáno. Tyto dvě akce nastartovávají útočný pohledný fotbal, na stavu se však do půle již nic nemění.

A druhý poločas ? Nejprve se spouští drobný déšť, poté kanonáda na place – udeří Olešná, pak zatne drápek domácí Karin, ovšem hostující Šárka dalekonosnou nádhernou střelou opět vrací vedení hostujícímu týmu. Ten pak opakovaně podrží Linda, zdá se, že opět bude jednoznačně nejlepší gólmankou turnaje a tím pádem i v podstatě rozhodujícím trumfem. Poslední branka zápasu je tak pouze pojistkou vítězství Olešné v poměru 4:2.

Nic ovšem není rozhodnuto – obhájkyně trofeje totiž nyní čeká odpočinutý a zdravě nabuzený Žirov a vzhledem k dnešnímu úzkému kádru favorita (jen sedm hráček, považte !) se dá očekávat zašmodrchání situace. A drobný šmodrch přidává nečekaně i jindy bezchybná Linda snad únava, možná drobné podcenění situace, však třeba i nerovnost terénu, zpětné záběry kamer nejsou průkazné, co však ano je fakt, že po zdánlivě jednoznačném vedení 2:0 v poločase Olešná najednou ztrácí dech, Žirov během chvíle vyrovnává skóre, herně má dokonce navrch a jeden jediný gól z jeho strany by stačil celý turnaj dokonale zdramatizovat a nejednomu sázkaři i přivodit infarktovou situaci. Než co to ? Linda v bráně opět počíná čarovat, Marie stažená na beku je neprůchozí a ještě i skvěle rozehrává směrem vpřed, tam už je neúnavná Šárka a vedle ní několikrát v nadějném brejku Viki na křídle, Irča, Ája, Mišák, ty všechny jsou náhle jako samodobíjející se a neudolatelné stroje, souhra je rychlá, přesná, kouč Jarda ani nepotřebuje z lavičky udílet pokyny, vidina obhajoby evidentně působí a Žirov je nakonec rád za remizu – ta mu ještě nadějí na zisk poháru dává, zatímco domácím Tygřicím tuto šanci definitivně bere.

Projeví se to na výkonech týmů v posledním zápase dne ? Kdepak, pokud snad Žirov (mimořádně, také v početně silně zredukované sestavě sedmi členek družstva) čekal



skleslé, odevzdané soupeřky, byl zaskočen – od úvodního hvizdu diriguje navrátilivší se Štěpka (zmnili jsme vlastně už comeback kapitánky hříběckého teamu po loňské mateřské opět na plac ?) ofenzivu domácích. Na opakovanou šťastnou dorážku Adi stihnou ještě žirovské bojovnice odpovědět nádhernou a umístěnou střelou do domácí šibenice, ale pak Lucka chladnokrevně a s přehledem zakončuje své sólo od půlící lajny, Karin naváže nechtatelnou dělovkou z dobrých dvaceti metrů a poslední slovo si konečně bere po nezištné kolmé příhře Lucky i dosud nezvyklý púst držící Romana a mezitím ještě několikrát cinkají tyče, jsme

svědky skvostného provedení tzv. „zidanovky“ , tedy obtočení se kolem protihráčky i s míčem při obratu vlastního těla o 180 stupňů, a to opakovaně, čili nejedná se o žádnou náhodu, nýbrž poctivě nacvičenou finesu !, dokonalých narážeček, „českých“ uliček, perfektního klamání tělem (nu ano, ženy pro tohle mají cit), suverénního vedení míče (Karin), nebojácných průníků (Lucka), dalekonosných střel (Mony) Diváci jsou usmířeni, stříbro má zasloužený lesk, když rozhodčí Beseda hvizdem končí poslední klání za stavu 4:1 ve prospěch hříběckých šelem.

„We are the Champions“ zní na počest děvčat z Olešné, ale vpravdě tahle hymna patří všem zúčastněným. Zaslouženě se také všechny týmy dělí o udělované trofeje – Helena Bartoňová ze Žirova je vyhlášena nejlepší brankářkou, hříběcká Karin nejužitečnější a nejtechničtější hráčkou a Šárka Augustová díky svému trojnásobnému příspěvku nejúspěšnější šuterkou, ba, ba, byla to ona, kdo vystřílel Olešné letošní vítězství.

Tak již jen snad na vysvětlenou a drobné dokreslení celého obrázku, měl-li by snad některý z čtenářů pocit, že v některých fázích článku jsme možná příliš důvěrní až familierní směrem k plejerkám prvních dvou týmů, zatímco statečná srdce žirovská jsou jakoby upozaděna – domácím publikem byl pochopitelně téměř každý úspěšný „tygří“ zákrok nadšeně aplaudován a jméno dotyčné hned bouřlivě a opakovaně skandováno, na dresech Olešné zase byly dobře čitelné jmenovky, pro obecnost proto nebylo problémem hráčky okamžitě identifikovat a konkrétně jim směřovat obdiv a uznání, u Žirova ovšem byla jména našita jen drobnějším písmem na rukávech, přehled tak mohli mít v detailních záběrech snad televizní diváci a občas i namačkaní fanoušci v předních řadách, obecně jsme však trochu tápali a jelikož nás tentokrát hlasatel ani úvodem neseznámil se soupiskami týmů, bronzové družstvo hrálo tak trochu „v utajení“. A po skončení turnaje ? Propocené dresy šly rychle dolů, buď výměnou se soupeřkami či vhozením lačným fandům na tribunách, nu a dodatečně v zóně pro novináře již děvčata na rozhovory, podrobnější hodnocení a zpětné rozborů neměla moc chuti přeci jen byla trochu zklamaná, vždyť zlato bylo v jednu chvíli docela blízko a nakonec se opět tahalo za nejkratší konec, a jistojistě také notně unavená.

Provolejme slávu vítězům a čest vzdejme těm na dalších místech, vážně, poražených tu vlastně nebylo, zvítězili všichni, tedy všechny, byť v úvodu zmiňovanou „Zlatou Niké“ si mohly pochopitelně odvézt jen jedny z nich. Že to bylo potěšení, tak do trvalého držení. Do Olešné

P.H. červenec 2017

Trocha pěkné zimní poezie naše čtenáře rozhodně nezabije

Soumrak pad' a zimní krajina ztichla
po zmrzlých kolejkách vláček se plazí.
Kdybys v něm jela, na sklo okna dýchla,
přečteš si prstem svým napsané vzkazy

v náladě večerní, ve smutku bezbřehém,
o tom, že rád jsem tě mít nikdy nepřestal.
Motorák supí krajem spícím pod sněhem
pomalu, úporně ... a já doufám dál.

P.H. leden 2018, foto O.H. 4.února 2018

Stáří a pití alkoholu (část 1)

Střídmá konzumace alkoholu snižuje riziko kardiovaskulárních chorob, zejména infarktu myokardu, a to až o 60 %, snižuje riziko onemocnění periferních tepen, riziko vzniku cévní mozkové příhody ischemického typu, riziko hypertenzní choroby a také výskyt diabetes mellitus a riziko úmrtí na něj. Některé zprávy dokazují, že střídmé pití alkoholu je rovněž prospěšné u osteoporózy, artritid, včetně revmatoidní artritidy, osteoartrózy, psoriatické artritidy a spondyloartropatie, dále u hypertrofie prostaty a u různých druhů karcinomů. Příznivé účinky pravidelné konzumace malého množství alkoholu se projevují po celou dobu života, ale s pokročilým věkem jejich význam stoupá.

Na druhé straně je alkohol, i v malých dávkách, nevhodný a škodlivý u těhotných a kojících žen, u mladé generace nejméně do 18 let, u osob z rodiny alkoholiků, u dívek, v jejichž rodině se vyskytuje karcinom prsu. Pití bychom nedoporučovali ani lidem, kteří prodělali cévní mozkovou příhodu hemoragického typu nebo trpí onemocněním jater či pankreatu, a nenutili bychom pít ani dlouhodobé, zapřísažené abstinenty.



Úbytek fyzických a kognitivních funkcí s přibývajícím věkem

O tom, že s pokračujícím věkem se zhoršují nejen fyzické síly, ale také mentální funkce, víme již dlouho, ale bylo to považováno za přirozenou součást stárnutí. Kdysi se tento soulad mezi úbytkem fyzických a duševních sil v pozdním věku zdál milosrdným ukončováním životní pouti. V současné době, kdy máme pro udržení dobré fyzické kondice aktivní i pasivní rehabilitaci a operace kloubů, jsme schopni zachovat dobrou motoriku až do pozdního věku. Očekávali jsme, že se této zlepšené fyzické kondici přizpůsobí také zpomalené stárnutí a odumírání buněk mozku, a že zlepšení životních podmínek i zdravotní péče bude prodlužovat život ve výborné fyzické kondici, s výtečnou pamětí a neporušenými kognitivními funkcemi mozku.

Bohužel tomu tak není. Stárnutí mozku objektivně prokázal nedávný rozsáhlý výzkum provedený pracovníky University College London. Výsledek tohoto výzkumu je jednoznačný. Mozek se prodloužení plnohodnotného lidského života nepřizpůsobil a naše mentální schopnosti klesají velmi brzy, již od 45 let. Při sledování úrovně paměti, slovní zásoby a chápání u 7 000 osob třemi desetiminutovými testy zjistili pokles mentální schopnosti u lidí mezi 45 až 49 lety o 3,6 %. Pokles postihoval všechny mozkové funkce, kromě slovní zásoby. U mužů ve věku 65–70 let byl pokles ještě daleko výraznější, až o 9,6 %. U žen v této věkové kategorii klesaly mozkové funkce o něco méně, pouze o 7,4 %.

Víme, že předčasné stárnutí mozku a zhoršování kognitivních funkcí můžeme úspěšně zpomalit trénováním.

Z dlouholetého pozorování vyplynulo, že zhoršování mozkové funkce včetně Alzheimerovy choroby, probíhá pomaleji u lidí, kteří žijí aktivním životem, mají bohatý duševní život a trénují svůj intelekt. Nejlepším způsobem je neustálé učení se novým věcem, např. cizímu jazyku nebo práci na počítači, popř. i luštění křížovek nebo četba. Důležité je, abychom se touto činností bavili, probouzeli se s jasným cílem,

kterého chceme v tomto dni dosáhnout, i když to mohou být pouze maličkosti, a abychom neupadali do depresivních nálad. Měli bychom mít na paměti orientální přísloví, které říká, že „je lepší vidět na trnitém keři růže než pouze jeho trny“. Podrobný výzkum rovněž ukázal, že stárnutí mozku může ovlivnit také pití alkoholu.

Vliv pití alkoholu na stárnutí tělesných a mozkových funkcí

Pití alkoholu pozitivně ovlivňuje tělesnou kondici a příznivě působí i na kognitivní funkce; psychickou kondici zlepšuje tím, že příznivě ovlivňuje stres, upravuje náladu, brání vzniku deprese a zlepšuje socializaci. Osoby ve vyšším věku jsou však vystaveny také negativním vlivům alkoholu, které nenacházíme u mladých, ale které vyplývají z pokročilého věku. V první řadě se u osob staršího věku projevuje řada různých chorob, které nenacházíme u mladých pijáků alkoholu a které vyžadují medikamentózní léčení, u něhož není pití alkoholu vůbec prospěšné. Nepříznivě mohou dále působit různé fyziologické změny projevující se až v pozdějším věku, jako je zvýšené množství tělesného tuku a snížení tělesné vody, které mohou interferovat jak s absorpcí alkoholu, tak s jeho metabolismem. U starších osob to může mít za následek vyšší hladiny alkoholu v krvi, než jaké jsou nacházeny po stejné konzumaci u mladých jedinců. Účinek alkoholu mohou ovlivnit také změny provázející menopauzu. Starší lidé se často nacházejí v situacích, jako je například ukončení zaměstnání a snížení příjmů, úmrtí partnera, omezení společenské komunikace a řada závažných nebo méně závažných zdravotních problémů, které jsou těžko řešitelné a z nichž hledají cestu pitím nejen malého, ale i většího množství alkoholu.

Alkohol a tělesná vitalita

U lidí pokročilého věku klesá fyzická aktivita a dovednost. Také mobilita vlastní chůze nebo pohyb s asistencí se zhoršují s úbytkem vitality a kognitivní funkce, ale i psychických sil a chátráním smyslů. V mnoha studiích se ukázalo, že osoby, které střídavě konzumovaly alkohol, měly významně lepší motorické funkce než ty, které nepily buď vůbec, nebo pily nadměrné množství alkoholu.

Jedna studie ukázala, že u žen ve věku 65 let nebo starších bylo u abstinentek ve srovnání s konzumentkami alkoholu zhoršeno 12 funkcí, mezi nimi svalová síla, chůze, rychlost a koordinace pohybů a rovnováha. Lidé pokročilého věku se lišili také v každodenní aktivitě. Starší lidé, kteří pili malé množství alkoholu, vedli aktivnější život než abstinenti nebo silní pijáci. Svědčí o tom výzkum z různých pracovišť. Studie provedená u 5 962 mužů ve věku 65 let a více zjistila, že pijáci jednoho až dvou drinků denně (neboli 14–28 g alkoholu) měli lepší tělesnou dovednost a mentální kapacitu než abstinenti, ale také než konzumenti většího množství alkoholu, tj. více než tři drinků denně (> 42 g alkoholu). Měli silnější stisk ruky a lepší chůzi. Postavení ze sedu bylo snadnější, rychlejší a trvalejší než u abstinentů a pijáků většího množství alkoholu.

Další studie z University of Los Angeles prokázala u 4 276 mužů a žen průměrného věku 60,4 let, že střídavé pití, tj. do 15 drinků týdně (210 g čistého alkoholu) neboli více než dvou drinků (28 g alkoholu) denně, zlepšilo schopnost vykonávat každodenní běžné domácí práce včetně uklízení. Konzumentky alkoholu lépe pečovaly o svůj zevnějšek a rychleji se oblékaly. Rychleji si také dokázaly stoupnout ze sedu, lépe chodily a byly schopny pevněji uchopovat předměty než abstinentky. Riziko úmrtí nebo riziko trvalé neschopnosti se o sebe postarat bylo u osob střídavě pijících 17,7 %, zatímco u abstinentů 26,7 % a u silných konzumentů alkoholu 21,4 %.

Mírná konzumace alkoholu u osob vyššího věku byla také schopna, díky uvolnění serotoninu v mozku, příznivě ovlivnit i psychický stav. Alkohol v nízkých dávkách navozoval příjemné pocity, uklidňoval a omezoval agresivitu. Staří lidé se cítili uvolněně, zbavili se úzkosti a získali dobrou náladu. Pravidelná konzumace malých dávek alkoholu dokáže zlepšit také sociální chování a zpříjemnit konverzaci.

Určitě jste zjistili, že článek není jen o pití alkoholu a my pevně doufáme, že se z něj poučí nejenom senioři. Na rozdíl od textu, tvrdí propagandistický plakát o alkoholu pravý opak, přidal jsem ho tam záměrně. Vysvětlení k němu a pokračování textu najdete v dalších číslech Novin z Turovky.

O.H. 4.února 2018

Co si ukuchíme ? Výbornou domácí majolku, kterou pak použijeme na ledacos

Milí čtenáři, dnes se s Vámi podělím o návod na přípravu domácí majolky a oblíbených dresinků, které z ní připravuji.

K přípravě majolky používám ponorný (tyčový) mixér s odměrnou nádobou. Pro úspěch je důležité, aby vejce bylo čerstvé a také, aby vejce i olej měly stejnou teplotu. Dále otáčky mixéru by neměly být moc vysoké – pokud máte turbo funkci, tak ji raději nepoužívejte. Při použití této funkce se mi několikrát stalo, že vzniklo cosi v tekuté konzistenci a to bylo na vylití.

Základní majolka:

- * 1 celé vejce
- * 1 zarovnaná lžička soli
- * 1 vrchovatá lžička moučkového cukru
- * 1 lžička plnotučné hořčice
- * 1 lžička octa
- * mletý černý pepř
- * cca 250 ml oleje



Majolku připravuji ponorným mixérem v odměrce - objem všeho je 300 ml. Důležité je zachytit žloutek pod mixovací zvon a velmi pomalu posouvat mixér směrem nahoru. Když ještě zbyde v nádobě tekutý olej, tak pak mixuji tak dlouho, až je majonéza tuhá.



Jako dresink pak používám odlehčené verze:

1. Lehká majolka - do hotového přidám 1 bílý jogurt - nejraději mám choceňský nebo jogurt řeckého typu
2. Italský dressing - do základního receptu přidám 1 stroužek česneku a trochu koření na pizzu, které se rozmixují společně se základními ingrediencemi. Na závěr se směs opět odlehčí jogurtem.
3. Tatarska - do lehké majolky se přidá směs jemně posekané cibulky a 2 menších kyselých okurek.

Přeji Vám dobrou chuť! Pokud by vás cokoliv zajímalo, pište na recepty@turovka.cz

Eva Hrušková 5.února 2018

Bojovka 2017

Pětatřicet let ! No, vážně, historicky první turovácká bojovka byla zorganizována v roce 1982 a i když v té době pravděpodobně ani samotný zakladatel této tradice, Ruda Vyvadil, netušil, co se z jeho podnětu v budoucnu vyklubou, bojovka je nejen dávno dospělá, ale dorostla do krásného středního věku a stále je tu i se svými příznivci, z části původními a s mnoha mnoha dalšími, dorůstajícími, přicházejícími ... a poté zůstávajícími.

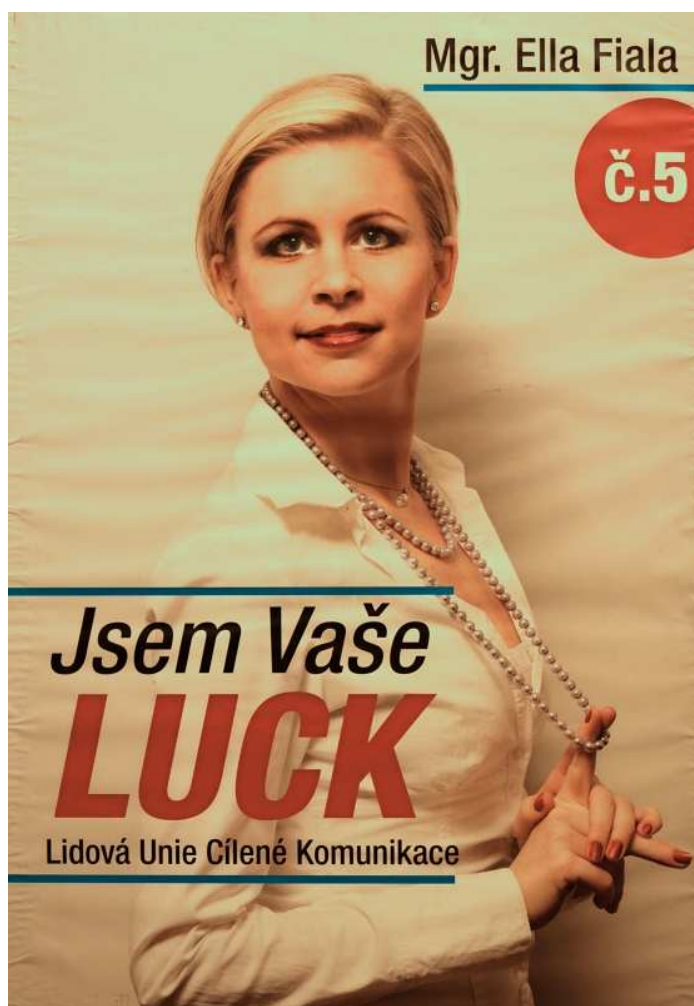
Takže pětatřicet a během té doby by člověk pohodlně na prstech jedné ruky spočítal, kdy se uskutečnění hry, zábavné, poučné, napínavé, posléze pak též noční, muselo kvůli nepříznivým povětrnostním podmínkám zrušit. Protože tak jako pro vášnivě vyznavače hry na osmnácti jamkách neexistuje špatné počasí, neb může být pouze nedostatečně oblečený golfista, není v podstatě ani rozmaru, který by konání tradiční letní turovácké události narušil. A přeci. Ale to předbíháme.

Ruda samozřejmě vše pečlivě předem připravil, naplánoval, zajistil, dokonce mnohým, kteří se mohli nebo již konkrétně i měli na předpokládaném zdárném uskutečnění jeho letošní vize podílet, rozdal v předstihu scénář hry. Bylo nač se těšit, více však neprozradíme, neboť k realizaci tedy pravděpodobně dojde teprve příští rok. A jakže to bylo letos ?

Horké léto skončilo poslední srpnovou středou, následovalo citelné ochlazení a v pátek, první den měsíce září, od rána lilo, snad blížící se podzim chtěl sobě i všem ostatním dokazovat přebírání vlády. Ale k večeru přival vody slábnul, až ustanul docela – a na večerní, kolikáté vlastně už také tradiční divadelní představení ?, účinkující i diváci vzpomínali, osmé ? deváté snad ?, tedy na avizované představení hry, letos to byl kus nazvaný „Prag. PYGMALION“, se sešla početná návštěva. Soubor pražského Divadla Akorát, pochopitelně, a zpracování jak samotné slavné předlohy G.B.Shawa, tak i neméně slavného muzikálu z ní vycházející, „My Fair Lady“, členkou téhle sympatické party Adélou Červenkovou. Ta přenesla děj do aktuální současnosti, do světa médií a cíleně nás masírujících a manipulujících agentur, které ovlivňují, nebo alespoň se o to seč mohou snažit, naše životy, naše uvažování, nahlížení okolního světa. A bylo to zobrazení přesné, výstižné, zprvu humorné, ale s přibývajícím minutami čím dále více varovné a méně úsměvné, v souladu s autorským záměrem i, nutno bohužel říci, nás všechny stále častěji obklopujícími skutečnostmi a každodenní realitou. Snad se však chmurná vize nenaplní.

O perfektní vyznění se postarali rovným dílem všichni herci, nejen sama Adéla, ale i Jan a Vojtěch Krčmovi, Zorin Vergos, na poslední chvíli zaskakující Radek Vyvadil, Adéla Jiříková, Lucie Stropnická, Helena Justová ... snad jsme nikoho neopominuli. Námětů k zamyšlení nám opět předložili hodně.

Takže se po divadle diskutovalo, teoretizovalo, dotazovalo a vysvětlovalo, komentovalo a polemizovalo, část přespolního diváctva pak odjela, s nimi i část ansámblu. A Ruda, jako správný hybatel posledního letního



turováckého víkendu, vyzval „pozůstalé“, aby nadále pokračovali jak v besedování, tak i s tím spojenými dalšími aktivitami, u nich v chalupě, kde zůstal navíc naražený sud piva. Ach, té výzvě nešlo odolat.

A celá akce rázem dostala nečekaně sympatický nádech opravdového sousedského setkání, tak jak by to konečně mělo při takové milé příležitosti být. A jelikož se i počasí pro tu chvíli umoudřilo, a jelikož sud byl na verandě chalupy, kam každou chvíli přibyl některý z kuřáků do té doby nacházející se uvnitř, aby nadále zůstal, a jelikož záhy díky místostarostově péči začala i lahvička s nápojem pro zahřátí kolovat, a jelikož Honza Krčma naladil kytaru a začalo se zpívat ... inu, večer zdárně pokračoval, za přelétávání madridských slaviců, brodění se Červenou řekou stejně jako všemi těmi nestárnoucími písničkami Semaforu z let šedesátých, za vůně žlutých texaských růží mísící se s oděrem mokré trávy i dozrávajících jabloní v Turovce, slova se nám počala sama od sebe pod nánosem času najednou zjevovat, někdo jen přitakal, nesměle přizvukoval, jiný kurážně, hlasitěji notoval, a v krásné, nijak přitom pohoršující a okolí snad urážející náladě se vespolek veselilo, bavilo, pělo přes půlnoc. Vzácné setkání se z toho vyklubalo.

To se ví, na druhý den se vstávalo některým hůře. Ale popolední karneval masek jsme si nikdo nemohl nechat ujít. I když účastníků tradiční přehlídky na návsi bylo letos o něco méně než v jiných letech, porota to jako obvykle měla těžké. Vítězi každopádně byli všichni ti, kdo si dali práci s vymýšlením postav, tvorbou, šitím odpovídajících kostýmů, líčením, česáním, všelijakým upravováním, což byli většinou zástupci starší generace, a samozřejmě ti, kdo to vše předváděli početné divácké obci, což zase byli ti mladší.



Počasí se jakžtakž smilovalo, následující dětské odpoledne v kulturáku již naštěstí negativně ovlivnit nemohlo. Pod střechem byla pohoda, pulsovaly, ale neohlušovaly decibely, hrály se hry, mlsalo se, dovádělo. Představení se tentokrát nekonalo, až zase za rok s nově nastudovanou pohádkovou hrou.

A pak přišel večer a pro mnohé, a to i z řad ne snad přímo pořadatelů, ale každopádně na připravovaném večeru se podílejících dobrovolných pomocníků, notné překvapení. Bojovka se nekoná ! Přehnala-li se v uplynulých hodinách Turovkou nejedna sprška, přešla-li nejedna chladivá vzduchová vlna, byla-li i bouřka na spadnutí, teď teprve uhořelo. Čára přes rozpočet ? Chvilinku to tak i vypadalo, ale nezlomný turovácký duch nakonec zvítězil. Vždyť občerstvení bylo habaděj, kytara opět, byť už s bolavými a praskajícími bříškami

Honzových prstů, připravena, nepršelo a u ohně bylo příjemné teplo ... a přes na poslední chvíli rozesílané maily o stornu akce kvůli špatnému počasí, silně rozmáčenému terénu v okolních lesích, jež měly být obvyklým dějištěm noční hry, a částečně i nedostatečnému počtu účinkujících díky tomu všemu, se nakonec stejně v Turovce objevilo dobře na padesát osob nejrůznějšího stáří, toužících po účasti na tradiční rozlučce s létem.

Ruda se omluvil za zřejmě pozdní avizaci a vysvětlil situaci, nicméně zadoufal v pochopení příchozích, zdárné pokračování „legendy“ v dalších letech a každopádně všechny vyzval alespoň ke krátkému setrvání u zapálené hranice. Mohl zůstat nevyslyšen ? Kdeže. Odpadl noční výšlap, napjatě očekávané scénky skládající se v dramatický příběh, neplnily se zadávané úkoly, ale děti si i tak užily tajuplnou atmosféru



večera, za blikání baterek pobíhaly vesnicí, semtam se přihlásily o limonádu či opečený špekáček, nu a dospěláci, ti se semkli okolo zdroje tepla, těch zdrojů vlastně bylo několik, že ? a zase se zplna hrdla zpívalo, koštovalo, hodnotila se úroda loňských jablek i švestek, kvalita vinné révy, těch odborníků, co se mezi námi překvapivě našlo, jeden by žasnul ... Nikdo své účasti nelitoval, nikdo svou letošní jízdu do Turovky neprohlásil za marnou, bylo to jiné, méně dramatické, ale veselé, možná i veselejší než jindy, tím, že se po skupinách postupně neodcházelo ke startovnímu punktu i více pospolitě, kratší, neb večerka byla vyhlášena v podstatě úderem dvaadvacáté hodiny, ale o to kompaktnější, přes improvizovaný scénář prostě vydařené, až nečekaně.

A tradiční boj nás všechny holt čeká napřesrok ! Byť odjíždíme bez medailí a diplomů, děkujeme, všem a v první řadě vedle Rudy tentokrát i Honzovi a Zorinovi, hlavním strůjcům a šířitelům dobré nálady !

P.H. září 2017, foto O.H. 1. a 2.září 2017, fotodokumentaci k prohlédnutí i ke stažení najdete [zde](#)

Ze školních lavic a žákovských knížek

- * Pořád se hlásí.
- * Svým zpěvem úmyslně ruší hodinu hudební výchovy.
- * Při slohové práci "Nejhezčí zážitek z prázdnin" popsal soulož.
- * Močí do výše očí.
- * Při hodině hraje piškvorky a pak buď nadává, nebo se hlasitě raduje.
- * Žádá od učitele lepší známku se železnou tyčí v ruce.
- * Nerespektuje pokyny dozoru o přestávce, na napomenutí reaguje: "Můžu se na to vysrat !"

Silvestrovský výstup na Javořici pro studenský knoflík

Byl to přeci jen neuvážený příslib, byť byl rozhodně podmíněn slušným počasím, které se toho předsilvestrovského dne skutečně zdálo – v souladu s oficiální meteorologickou předpovědí – umoudřovati se. Leč i takový se musí tedy naplnit a přijeli-li navíc hříběčtí kamarádi Martin s Lubošem pro mě druhého rána na devátou s autem až do Turovky, silnice byla beze sněhu, přes noc dokonale vyfoukaná a suchá, na nebi ani mráček s případnou hrozbou jakékoli přeháňky, holt nasedl jsem a vyrazilo se směrem na Počátky, Studenou, Mrákotín ...

Tahle obec, proslulá, jak jsem si ovšem uvědomil až dodatečně, svým žulovým monolitem dodaným v roce 1925 na Pražský hrad, kde byl usazen na podstavec, na němž dodnes tento téměř patnáctapůlmetru vysoký komolý jehlan dominuje třetímu hradnímu nádvoří a připomíná padlé Čechy a Slováky během první světové války, na jejichž paměť byl tam vztyčen a v rámci oslav desátého výročí vzniku Československa dne 28.října 1928 odhalen – celý příběh tohoto leštěného žulového giganta si jistě ještě v letošním roce připomeneme – tedy tahle obec byla jedním z vícero možných výchozích punktů výšlapu na Javořici, v poslední den roku oficiální turistické a společenské akce nazývané Silvestrovským výstupem na Javořici s Vlastou Javořickou “Za studenský knoflík”. Letos již po dvacáté!

O této události jsem samozřejmě již mnohokrát slyšel, v posledních letech však také s trochu obavy vzbuzujícím přídalkem skokově narůstající, až masové účasti “knoflíkářů”, kterých se na nejvyšší bod Českomoravské vrchoviny (837 m.n.m.) vyškrábe během dne hodně přes pět tisíc. Ano, to již může být opravdu “maso”. Ale člověk by měl zkusit všechno ...

Takže parkujeme na strategicky výhodném místě před mrákotínskou restaurací, jejíž právě přicházející personál nám přeje šťastný návrat a slibuje bezproblémové doplnění všech cestou případně pozbylých sil a kalorií, věru, bude toho potřeba, to víme již nyní. A úderem třičtvrtě na deset - míním to symbolicky, byť kolem původně gotického kostela svatého Jiljí pocházejícího minimálně ze 14.století skutečně za chvíli procházíme a odbíjení hodin jsme zaslechnout mohli, kdo by však v té startovní horečce byl schopen je vnímat ? - vyřážíme.

Cesta se zprvu jeví přátelsky , jen s mírným stoupáním asfaltovou stezkou, připomíná to, v co jsem doufal na základě zkušenosti při pochodu z Počátek do Telče kol Javořice druhou stranou od Janštejna svého času. Ale pak se noříme do lesního prostoru, kde stín ztepilých smrků povolil prosincovým napadaným sněhovým vrstvám odtát jen částečně, a na teď už typické cestě lesní je břednoucí několikacentimetrový podklad, jímž protékají stružky vody, začínáme se tu bořit, tu klouzat, a bude hůře, tak jak tudy, s přibývajícím časem v obou směrech, projdou davy pochodníků, čítající možná i tisíce hlav. Však vrátit se ? Nikoli ! Jiné cesty ale pro nás, nováčky, v tomto kraji není. Tož zatnout zuby, pozorně sledovat každé nášlapné místo, nepodceňovat ani zdánlivě schůdně a bezpečně vyhlížející terén, nu a nasadit turistické hole, máme-li je s sebou.

Čvachtá to pod nohama, čvachtá to dokonce již i v botách, ale zhruba polovina cesty tam je snad za námi, dá se tak alespoň usuzovat z původních propozic pořadatelů, kdy celý úsek by měl činit deset kilometrů, nevinných na pohled, ale za těchto podmínek, inu, výkon to bude. A potvrzuje to záhy i turistický ukazatel, který sděluje, že se nacházíme 2 kilometry před rozcestím pod Javořicí, v nadmořské výšce 698 metrů, v místě nazývaném příznačně Peklo – a to nás skutečně vzápětí pohlcuje. Ovšem žádný pach síry, žádné plameny, žádný spalující žár, naopak – vonný les a voda, voda, voda, v čůrcích, pramíncích, ba až potůčcích, hovor vážne, dech se popadá v tom řídnoucím vzduchu hůř a hůř, postoupili jsme oproti výchozímu místu o nějakých 150 metrů vzhůru. Tempo však kupodivu výrazně nepolevuje, pokračujeme tedy stále vpřed, výš Teprve na posledních, odhadem snad pěti stovkách metrů, musíme přec na rychlosti ubrat, to již je vrchol sice opravdu na dosah, ale cesta k němu se také pěkně strmě zvedá, zužuje a na notně zledovatěném podkladu se proti nám doslova začínají hnát mistry až přívaly vodního živlu. Tak opatrně, tu hrozí zlomenina končetiny každým okamžikem, bez přehánění !

Převýšením a krkolomným srázem to připomíná výstup po hodně náročné sjezdovce, jak tohle dáme opačným směrem, bojím se pomyslet, ale na úvahy tohoto typu není čas, pomalu zlezáme horu, opatrně klademe nohy na vystouplé kameny a doufáme, že lezec před námi nepodklouzne, nespadne a nestrhne nás s sebou, stejně tak jako my se snad udržíme na nohou a nezpůsobíme nečekaným pádem újmu sobě a jiným v řadě pod námi.

Ufff, dopadlo to dobře, Mrákotíne, Mrákotíne, jsem sám jako v mrákotách a nohy mám těžké jak kvádry tvé kvalitní žuly, ale dělám po vzoru ostatních čárku na jednu z tabulí připevněných ke kmeni mohutného jehličnanu na kraji planiny a pak již usedám na neobsazenou lavičku poblíž cílového stanoviště. Kluci vyzvedávají knoflíky, platí startovné (nezvykle až zde, což je dáno skutečností, že přijít můžete skutečně odkudkoli a trasu si volíte čistě dle svých časových i fyzických možností, to je sympatické i dobré vědět pro příště) a přinášejí horký čaj s tatrancou. Kdo si na cestu přibalil špekáček, může si jej nyní opéct na nedaleko zřízeném ohništi, za drobný peníz se dá pořídit i vydatná polévka, nu a popíjí se, připíjí na zdar dnešního výletu, na opětovná setkání, na vše dobré v novém roce. I my potkáváme v tom houstnoucím davu známé z Cerekve, z Hříběcí. Oficiální silvestrovské zdravice připravené na půl jednou však vyčkávat nebudeme, musíme vyšpekulovat, jak bezpečně zpět a nastoupit tu cestu co možná nejdříve, dolů to bude paradoxně trvat déle, chceme-li se v pořádku i vrátit. A sláva mým dvěma průvodcům, přeci jen nakonec těsně pod vrcholem nalézají nenápadnou, houštím zpola krytou pěšinku, po níž lze odbočit do vysokého lesa, ne že by v něm nešlo klopýtnout či smýknout se po sněhové vrstvě střídající se se záplavou mokrého listí z prostupujících bučin, také mokré popadané větvičky a větrem ulámané klacíky představují kluzké nebezpečí, ale rozhodně to není ledové koryto, jímž jsme se plahočili vzhůru a jež by vysokou známkou náročnosti hodnotili jistě i příznivci všech těch nejextrémnějších druhů zimních sportů.

Obávaný náročný sráz máme za sebou, musíme se však ještě v šikmém směru natrefit na původní cestu, sněhu už kol nevidět, za to těch kamenů ! Nu ano, čemu se divím, lomy všude v okolí a řada těch názvů v mapě, mohlo mě to trknout přeci – Široký kámen, Kamenný, Skalka, Kamenné moře Tak jen si teď na závěr nepřivodit výron kotníku či podobnou libůstku, soustředit se do poslední chvíle a nepolevit v koncentraci. Bezpečí je blízko !

Podářilo se, jsme celí, opět na stezce. Můžeme protáhnout krok a těšit se na hodnocení, které proběhne, samozřejmě, v mrákotínské restauraci. Její exteriér a poutač sliboval ráno mnohé, vnitřek však, umocněn přestálou náročnou túrou, naše představy ještě předčí, je tu nesmírně útulno, teplo, krásně to zde voní, oči



zas těší starožitný nábytek, kachlová kamna, dobové obrázky na stěnách, pod stropem obnažené dřevěné trámy, na nich zavěšené dekorace včetně různých čarodějnic na košťatech, v kontrastu s nimi mladý, usměvavý a četný ženský personál pendlující mezi obsazenými stoly, hned nás opečovávající a dotazující se po našich gastronomických přáních inu, i taková máme, horkou česnečku a něco k napití, prosím, víc dnes bohužel ne, ale vrátíme se na jaře, v létě. Vždyť Javořice s okolím, to není jen vrchol s relativně mladým (1989) stošedesátšest metrů vysokým vysílačem, ale i nedaleká Studánka Páně či přírodní kamenné útvary zvané Míchova skála s úchvatným výhledem do kraje, blízký Velký pařezitý rybník s okolní kouzelnou



chráněnou oblastí, zřícenina hradu Štamberk, přírodní rezervace Mrhatina, další v textu již zmíněná místa, v samotném Mrákotíně pak kromě kostela např. i tamní Expozice kamenictví. A jsou tu i některé dosud nám nezodpovězené dotazy spojené s dnešním trmácením se přes téměř třísetmetrové převýšení, co všechno táhlo tam nahoru Vlastu Javořickou, známou spisovatelku pocházející ze Studené, s kým chodila tam, jaké zde existují spojitosti s její osobou a dílem, co ten knoflík v názvu, odkazuje na místní perleťářské tradice či je v něm ještě nějaká jiná skrytá symbolika ?

V tuto chvíli však zvedáme poháry s Březňákem, Birellem i lahodnou limonádou (Martin usedne za volant), připijíme na nakonec zdařilý, byť nelehký průběh dnešní akce a nám všem na úspěšný přicházející rok 2018. Ať se na těch cestách daří !

P.H. 31.prosince 2017

<http://www.telc.eu/kalendar/180>, <http://www.ceskatelevize.cz/ct24/2348326-reportaz-silvestrovsky-vystup-na-javoricich> a mnohé další odkazy

A co letos chystá Hříběcké divadélko ?

Je podzimní, postupně teď již zimní večer, páteční vlak vydává na zastávce své cestující. Jedou sem z Prahy z různých důvodů, někdo čistě za odpočinkem, za svými koníčky, za příbuzenstvem, někdo hledá především útočiště před zběsilým tepem hlavního města, jiný zas chce neúnavně pokračovat v budování či vylepšování stavu stávajícího víkendového sídla nebo se rovnou hodlá zabývat jeho přestavbou.

Jde či díky spřízněné duši jede od hříběcké zastávky, toho osamocené předvoje obce vystrčeného k železničnímu přejezdu na kamenické silnici od Horní Cerekve, tma jako v ranci, málokdy ji už v tuto hodinu prosvětlí reflektory spíše jen náhodně projíždějícího automobilu. Vítr se prohání otevřenou planinou, sníh leží na polích a loukách kolem uklouzané, byť drobným šterkem posypané komunikace, pocestný už je ve vsi a tu konečně světýlko zazáří. Line se z hospody, jak jinak, z toho tradičního centra všeho zásadního dění, z toho kotle, v němž kvasí a bublá život společenský, kulturní, zábavní, jistě i politický, copak se asi dnes tam děje, co odráží to světlo, co nám sděluje, čeho je signálem ? Lampa je rozzáta v sále, to jistě neznámá štangasty, bude to něco jiného, připravuje se nějaký bál, taneční zábava, ples ? Kdeže ... přece ochotníci nacvičují !

Takže se opět můžeme těšit. A o čem že to letos bude ? Pravda, tahle informace sama o sobě až tak důležitá není, přijdeme určitě a předem víme, že kvalita je garantována autorkou a režisérkou hry, stejně jako i osvědčeným a, dnes již lze bez uzardění i říci, zkušeným a slušně vyzrálým hereckým ansámblem.

Ale hlavně se opět v té k nepřečkání dlouhé zimě zase všichni na pár chvil potkáme, řekneme si před i po představení, co je kde nového, co jsme zažili od podzimka, na co a z čeho se momentálně těšíme, co si od tohoto roku slibujeme. Nebo se jenom navzájem pozdravíme a usmějeme se na sebe, i o tom ty divadelní večery, škoda, že jenom čtyři, jsou. Samozřejmě, o hraní, zkoušení, o všem tom zákulisním dění a hemžení, jakož i nových historkách s tím spojených, budou se řeči vést také.

Nuže ? Bavme se vzájemně a vytvořme ty krásné, obecně žel čím dál vzácnější chvíle. U komedie, jež nám k tomu rozhodně nebude pouhou kulisou, naopak, takovým důležitým, v životě obce navíc naprosto nepostradatelným odrazovým můstkem, nazvané „Patálie s Emilkou“, s paní Martou Volcovou a postavami, které k nám letos přivádí, s hrabětem Hugem, manželkou Laurou, komornou Rozi, rodinným přítelem Emilem a jeho sluhou Vendelínem, sousedkou Eulálií a její schovankou Matyldou, se služebnou Nikol a hospodyní Marií, jakož jejím bratrem Josefem a sestrou Annou, nu, hra je zabydlena hojně, a představitele rolí známe, jsou to naši kamarádi, přátelé, známí, sousedé, oni vesměs puzeni tou zvláštní, ne každému danou a těžko popsatelnou vnitřní silou kombinovanou s jakýmsi neklidem, uvolili se nás opět rozesmát, místy i třeba dojmout, kdoví, rozezvučet určité struny v našich nitrech. Děkujeme za to a těšíme se !

Hřiběcké divadýlko uvádí novou autorskou komedii Patálie s Emilkou



Premiéra 17.února 2018, reprízy 24.února a 3.března, derniéra: 10. března 2018.

Začátek představení vždy od 19:30 hod., vstupné: 80,-Kč.

**Rezervace vstupenek na emailu: hribecke.divadylko@seznam.cz
nebo v Hřiběcké hospodě u pana Zadražila na tel. 725 581 600.**



Noviny z Turovky. Šéfredaktor: Přemysl Hamerník. Redakce: DTP a grafika Ondřej Hruška, korektury K.Hamerníková, M.Kunešová, M.Brémová. Adresa redakce: Turovka 4, 394 03 Horní Cerekev. Kontakt: noviny@turovka.cz. Vychází nepravidelně v nákladu příležitostném pro rodiny a přátele členů redakce. Redakční rada má výhradní právo nezveřejnit příspěvky, které se jí nelíbí, které jsou nevhodné, nevkusné, které jsou škodlivé celkově a to zejména zdravému duševnímu životu. Anonymní články se nepublikují. Drby, klevety a pomluvy jsou nám odporné a proto je zásadně nezveřejňujeme. Autoři přijatých článků zodpovídají za jejich správnost včetně citací z jakýchkoliv externích zdrojů informací. Veřejně přístupná elektronická podoba těchto novin existuje na stránkách www.turovka.cz. Žádná část obsahu těchto novin ve verzi tištěné ani ve verzi elektronické nesmí být využita k osobnímu obohacení, nesmí být kopírována, dále publikována natožpak rozšiřována v jakékoli podobě. Veškerá autorská práva jsou vyhrazena © 2014 - 2018 Redakce Novin z Turovky.